

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"Yarattıklarımızdan Öyle Bir Topluluk da Vardır ki, Onlar Hakk'a İletirler ve Hak İle Hüküm Verirler." (A'raf: 181)

"İnsan Sınıflarından Her Birini Biz O Gün İnamları İle Beraber Çağıracağız." (İsrâ: 71)

"Ve Her Yolun Başına Oturup da Tehdit Ederek İnananları Yolundan Alıkoymaya ve O Allah Yolunu Eğriltmeye Çalışmayın." (A'raf: 86)

"Hiç Şüphesiz ki Şeytanlar O İnsanları Yoldan Çıkarırlar. Onlar da Kendilerinin Hidayete Erdirilmiş Olduklarını Zannederler." (Zuhruf: 37)

ÂLİ ve MÜNEVVER YOLUN TARİFİ ve
BU YOLU LEKELEYENLERİN DURUMLARI ve ÂKİBETLERİ

Hazret-i Allah'ın ve Resul'ünün Yolu

İlim-İrfan Mektebi

Tasavvufun Önemi

Sâdıklarla Beraber Olmak

Mürşid Üç Kısımdır

Ölçüler

Kıyas

"Allah Yolunda Yürüyorum." Diyenlerin Ayırım Noktası

Nur Fırkası, Nâr Fırkası

[Tasavvuf Taassubun Ötesindedir](#)
[Râbta Kime Yapılır?](#)
[Tarikat Bezirganları](#)
[Şeytan Şeyhleri](#)
[İblis'in Askerleri](#)
[Nefsini İlâh Edinenler](#)
[Babadan Oğula Süren Saltanat](#)
[Kim Kime Tâbi Olduysa!](#)
[Karun Gibi](#)
[Ahiretteki Mesuliyet](#)

[ALLAH-U TEÂLÂ'YA YAKIN OLANLARLA UZAK OLANLARIN DERECELERİ](#)
[Son Merhale, İlk Basamak](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[Kâfirûn Sûre-i Şerif'i \(2\)](#)
[Nüzul Sebebi](#)

Müşriklerin bu heveslerini ve ümitlerini kesmek, iki hasım zümre, yani müminlerle putperestlerin arasındaki çekişmeyi gidermek, bu sapık fikrin ne o zaman ne de gelecekte uygulanmasının mümkün olmayacağını beşeriyete duyurmak için Allah-u Teâlâ Kâfirûn Sûre-i şerif'ini indirdi.

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Dördüncü Yılı](#)
[Beni Nadir Savaşı \(1\)](#)

Nadiroğulları ile Kureyzaoğulları adlı yahudi kabileleri Medine'ye iki saat uzaklıkta bulunuyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm bunların her ikisi ile de çeşitli antlaşmalar yapmıştı. Yahudilerin mal ve can emniyetleri sağlanmış, buna karşılık onların da maddi yardımda bulunmaları karara bağlanmıştı.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (37)

["Bu Yolun Hakikati"](#)

[EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve
İfşaatları \(160\)](#)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- \(8\)](#)

[Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve
Açıklamalar \(93\)](#)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -k.s.- \(6\)](#)

Binâenaleyh fitne ve fesadın son haddini bulduğu âhir zamanda, Hâtemü'l-velî'nin başlattığı îmân kurtarma mücâdelesini, onun hemen ardından gelecek olan Mehdî

Resul Hazretleri ve İsbâ Aleyhisselâm tamamlayacak, böylece üç vazife de tahakkuk edip birbiriyle mütemmim olacaktır.

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Marifetullah Ehli ve Marifetullah İlmî \(3\) İmam-ı Gazâlî ve Ledün İlmî](#)

İhyâ-u ulûm'id-din adlı eserinde ise şöyle buyururlar: **"Sakın anlamıyorum diye bu ilmi inkâr kalkışma. Akli ilimleri kavradığını zannederek çizmeden yukarı çıkan âlimlerin helâk noktası burasıdır. Allah dostlarının bu hallerini inkâr eden bir ilimden, cehâlet çok daha iyidir. Kaynak bir olduğu için, velîleri ve kerâmetlerini inkâr, peygamberleri ve mucizeleri inkâr demektir. Peygamberleri inkâr ise tamamen dinden çıkmaktır."**

İSLÂM İLMİHALİ

[Zekât Hesabında Nisab ve Aslî İhtiyaçlar](#)

Nisab demek, zekâtın farz olması için dinin tanıdığı mal miktarı demektir. Zekât verilecek malın cinsi değışmekle nisab şekli de değışir.

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- \(6\) Ubudiyet](#)

Huşû ve takvâ üzere ibadet eder, namaza kalktığında havf ve haşyetten dolayı tir titrerdi. Gözü yaşlıydı. Kur'an-ı kerim okurken hem ağlar, dinleyenleri de ağlatırdı. Cahiliyet zamanında dahi asla puta tapmamış, içki içmemiştir. Haramdan ve şüphelilerden son derece sakınırdı.

GÜNDEM

["Füze İhalesi", "Füze Kalkanı" ve Türkiye'nin Siyasî Konumu / Uğur Kara](#)

"Füze savunma radarı"nın Malatya'ya yerleştirilmesi Amerika ve Batı'yı müthiş derecede memnun ettiği gibi; "Uzun Menzilli Hava Savunma Füzesi" ihalesinin Çinlilere verilmesi kararı da onları ziyadesiyle rahatsız etti.

[Muharrem Ayı ve Aşûre Günü](#)

Eğitim

[Saplantılı Düşünce ve Davranışlar / Canan Büşra Kara](#)

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Tasavvuf, İslâmî ilimlerin özü ve kaynağıdır. Esrar odasının ilâhî sırlarına mazhar olabilmek ve hakikati anlamak için kurulmuş ilâhî bir ilim-irfan mektebidir. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir.

Tasavvufun asıl gayesi süzülmehtir. Tereyağının süzöldüğü gibi süzölmek, haddelerden geçmektir.

Tasavvufun başlangıcı Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı'nın yaşayışlarında görölmektedir. Bazılarının zannettiği gibi Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra başlamış olmayıp, doğrudan doğruya onun zuhuru ile zâhir olmuştur.

Kaynağı; Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şeriflerdir.

Tasavvuf bir ilim-irfan mektebidir. Esrar odasının ilâhî sırlarına mazhar olabilmek ve hakikati anlamak için kurulmuş bir mektep. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir.

Bu ilim ve irfanı tahsil etmek için Mürşid-i kâmil'i bulmak şarttır ve elzemdir. Hakikat yolunun rehberini Allah-u Teâlâ yetiştirmiştir.

Onu mahviyetin en aşağı derecesine indirmiştir. Yalnız Allah ve Resul'ünden bahseder, başka hiçbir şeyden bahsetmez. Hep O'nun varlığını, O'nun verdiğini ortaya koyar. Allah yolunu o tarif eder.

Tarikat kelime mânâsı itibarı ile **"Yol"** demektir. Tasavvuf dilinde ise; **"Allah-u Teâlâ'yı bilmek, bulmak ve O'na yaklaşmak için takip edilecek ibadet yolu"** mânâsına gelir.

Lüzumu ise Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerle ispat edilmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik." buyuruyor. (Mâide: 48)

Fahrüddin-i Râzi -rahmetullahi aleyh- Hazretleri ve diğer bazı müfessirler bu Âyet-i kerime'ye:

"Ey kullarım! Sizin her birinize iki şeyi vâcip ettim. Evvelâ şeriat, sonra da tarikat." mânâsını vermişlerdir. Çünkü **"Minhac"**ın kelime mânâsı **"Münevver bir yol"** demektir.

"Minhac" kelimesinden kastedilen münevver yol **"Şeriatın güzelliklerinin bütünü"** olduğuna göre, şeriat yolun başı, tarikat da devamıdır.

Tarikât-ı âliye bir ilim irfan mektebidir ki alınmakla girilir.

Tasavvuf sadece kâl değil, bir hâl ilmidir, bir tatbikattır. Yaşanılmadıkça, tadılmadıkça, hissedilmedikçe nazarî bilgilerle anlaşılmaz ve anlatılmaz.

Tarikât-ı âliye'ye dehalet etmekten maksat, şeriatte inanılması gereken şeylere karşı yakîn hâsıl olmasıdır. Hakiki iman da budur.

Tarikat-ı aliye'ye intisab etmek ve mürşidin öğretip telkin edeceği zikir ile kalbini ihyâ eylemek her mümin için önemli ve lüzumludur.

Binaenaleyh:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun." (Tevbe: 119)

İlâhî emrine uyarak Tarikat-ı aliye'ye dahil olmak ve o Tarikat-ı aliye'de mevcut olan ümmetin büyüklerinin ruhânî yardımlarıyla kuvvet kazanmak gerekir.

Bu emr-i şerîfe uyarak bir Mürşid-i kâmil aramak vâciptir.

Hakk yolunun gerçek yolcularını Hazret-i Allah seçer ve tayin eder, bir de bunun yanında nefsinin kulu olmuş sahteler vardır ki şeytanın yapamayacağını şeyhlik maskesi altında yaparlar. Bunlar saptırıcı ve yol kesicidirler.

Kişi kendi kendini tayin etmiş, nefsine, şeytanına uymuş ve öne çıkmış, annesi, babası, kardeşi seçmiş yani halk ileri sürmüş şeyh olmuşlar. Bunlar şeytan ehlidirler ve mukallid mürşiddirler. Şeytan ileriye sürdüğü için şeytan namına ortaya çıkarlar, kendi varlığını meydana koyarlar, nefis putunu eline alıp irşada kalkarlar. Nefsin arzusu, şeytanın desteği ile yürümeye ve yürütmeye çalışırlar.

Her hareketi irşad değil ifsattır. Üç şey için çalışırlar: Menfaat, nam ve makam.

Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerin nur ışığı altında hakiki mutasavvıflar ile sahteleri açıklanmış ve Ümmet-i Muhammed'in istifadesine arz edilmiştir.

Bu vesile ile **"Hicri Yeni Yılı"**nızı tebrik eder, İslâm âlemine hayırlara vesile olmasını Cenâb-ı Hakk'tan niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"Yarattıklarımızdan Öyle Bir Topluluk da Vardır ki, Onlar Hakk'a İletirler ve Hak İle Hüküm Verirler." (A'raf: 181)

"İnsan Sınıflarından Her Birini Biz O Gün İmamları İle Beraber Çağıracağız." (İsrâ: 71)

"Ve Her Yolun Başına Oturup da Tehdit Ederek İnananları Yolundan Alıkoymaya ve O Allah Yolunu Eğriltmeye Çalışmayın." (A'raf: 86)

"Hiç Şüphesiz ki Şeytanlar O İnsanları Yoldan Çıkarırlar. Onlar da Kendilerinin Hidayete Erdirilmiş Olduklarını Zannederler." (Zuhruf: 37)

ÂLİ ve MÜNEVVER YOLUN TARİFİ ve BU YOLU LEKELEYENLERİN DURUMLARI ve ÂKİBETLERİ

Allah yolunun memurlarını Allah kendisi tayin eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın kölesidir. Bütün işleri fisebilillâhtır, yalnız Allah için çalışır, kimseden bir şey beklemez, nam ve şöhreti sevmez. Onlar Hakk iledir. Onlar Allah-u Teâlâ'nın has kullarıdır. Hükümsüz olduklarını, bütün hükmün yalnız ve yalnız Allah ve Resul'ünde olduğunu görürler. Allah ve Resul'ü namına çalışırlar, Allah ve Resul'üne dâvet ederler. Diğerlerine gelince; bu gibi kimseleri Rahman seçmediği ve ileriye sürmediği için; annesi, babası, kardeşi seçtiği için, halk ileriye sürdüğü için, onlar şeytanın robotlarıdır. Ha sahte peygamber, ha sahte mürşid. Sahte peygamber de yol kesicidir, sahte mürşid de yol kesicidir, eşkiyadır. Sahte peygamber: "Ben de peygamberim. Allah-u Teâlâ'nın hükmünü tebliğ ediyorum." der amma, aslında şeytanın tayin ettiği. Kendisi tayin etmediği için onun Allah-u Teâlâ ile hiçbir ilgisi yoktur. Ona tutunan şeytana tutunmuştur. Bunların âhirette kurtulmaları da mümkün değildir. Kesinlikle bunun böyle olduğunu bilin.

Hazret-i Allah'ın ve Resul'ünün Yolu:

Tasavvuf, insanın süflî hayattan ulvî hayata yükselmesi ve yüksek kemâlâta ulaşabilmesi için; nefsinin kötü duygu ve huylardan, hayvânî sıfatlardan arındırarak ahlâkını düzeltmesini, zâhirini ve bâtınını nurlandırmasını sağlayan mânevî bir disiplindir. Bu bakımdan tasavvuf, İslâm ahlâkının vücut bulmasında en büyük âmidir.

Tasavvufun başlangıcı Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı'nın yaşayışlarında görülmektedir. Bazılarının zannettiği gibi Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra başlamış olmayıp, doğrudan doğruya onun zuhuru ile zâhir olmuştur.

Kaynağı; Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerif'lerdir.

Asr-ı saâdet'te tasavvuf adı ve mutasavvıf adı ile anılan zümre yoktu. Sufiliğin hakikati vardı, fakat adı yoktu; yaşanırdı, dâvâsı yoktu.

Ashâb-ı kiram Tarikât-ı âliye'nin ne olduğunu bilmiyordu, amma yaşıyordu. Nasıl yaşıyordu? O Nur'un sohbetinde kendilerine icabeden her şey veriliyordu. Herkes nasibi kadar alıyordu. Kimisi çok alıyordu, derya oluyordu; kimisi az alıyordu, havuz oluyordu.

O Nur'un sohbetinde bulunmakla, Allah-u Teâlâ onları lütfu ile dolduruyordu. Şu kadar var ki, Ashâb-ı kiram'ın hepsinin dereceleri aynı değildir. Bu dereceler, onların kendi şahsiyetlerine âit faziletlere, İslâm'a yaptıkları hizmete göre farklılık arz etmektedir.

Ashâb-ı kiram Tarikât-ı âliye ile meşgul olmamıştır, çok az olmuştur. Amma hepsi de Tarikât-ı âliye'nin içinde idiler. Hele bunların arasında bir zümre vardı ki;

"Seninle beraber olanlardan bir tâife de kalkıyorlar." (Müzzemmil: 20)

Âyet-i kerime'sinde belirtildiği üzere, fazla ibadetleriyle seçilmişlerdi.

Dikkat edilirse görülür ki, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz zikrullah için çok seyrek halka toplamıştır. Hadis-i şerif'lerde birkaç yerde geçer. Ashâb-ı kiram'ı her yönden yetiştirmeye çalışmıştı. Çünkü her şeyden habersiz bir topluluğun, her yönden eğitime ihtiyacı vardı. Bir yönden, bir noktadan değil, birçok yönlerden onları yönetiyordu.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz, Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz kendilerine göre bir ders vermişlerdi, fakat yaygın değildi.

Çünkü onlar Hazret-i Kur'an'ın nuru ile nurlanmış, feyzi ile feyizlenmişlerdi. Âyet-i kerime'ler sabah akşam nâzil oluyordu. Resulullah Aleyhisselâm'ın nuru ile, şeref-i sohbeti ile hemhâl oluyorlardı. O Nur'un karşısında bulunuyorlar, o Nur'dan nur alıyorlardı, ilim alıyorlardı, edep alıyorlardı, feyz alıyorlardı. O Nur'un yanında bulunmak, ona bakmak kâfi idi. Baka baka iman ediyorlardı. Hepsi de tarikat ehli idi, amma kapalı, meydanda bir şey yok. Öylece yetişiyorlardı.

İlim-İrfan Mektebi:

Tasavvuf, İslâmî ilimlerin özü ve kaynağıdır. Esrar odasının ilâhî sırlarına mazhar olabilmek ve hakikati anlamak için kurulmuş ilâhî bir ilim-irfan mektebidir. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir.

Tasavvufun asıl gayesi süzülmezdür. Tereyağının süzülmesi gibi süzülmezdür, haddelerden geçmezdür.

"Koca bir adam olarak girdim, zerre hakîr olduğumu bildim."

Tasavvuftan gaye budur. Bu hale gelebilmek için, "**Fenâ**"ya varmak için tasavvuf elzemdir.

Tarikât-ı âliye münevver bir yoldur. Nefsi tezkiye, ruhu tâlim ve terbiye için lüzumlu olan bir yoldur. Kişinin varlığını dağıtması ve Var'ı bulması için yegâne âmidir.

Hiç şüphesiz ki bu da, Fenâfillâh'a ermiş bir Mürşid-i kâmil'in taht-ı terbiyesine girmekle gerçekleşir. Ezeli nasibini aldıkça nefis tezkiye olur, ruh tekâmül eder. Nefis derecelerini aştıkça, perdeleri bir bir kaldırdıkça Hakk'a yaklaşmış olur.

Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" buyuruyor ve inananlara duyuruyor. (Zâriyat: 21)

O'nu görünceye kadar bir bir perdeleri kaldırmak gerekiyor, ki O'na vâsıl olmuş olsun.

Her yolun çalışması dıştan olur, fakat hiç şüphesiz ki bu yolun çalışması içten olur.

Bütün gaye varlığı ifnâ etmek ve Var'ı bulmaktır. Varlığımız Var'ı bulmaya mânidir. Varlık yok edilip, Var bulunduğu zaman yapılan her iş Allah ile yapılır. Tasavvufun en son sınırı budur ve tasavvufun özüdür. Zira ancak Allah ile yapılan esastır. Bu hâle gelmeyen kimselere nefis müdahale eder, yaptıklarını nefisle yaparlar.

Burada bir sırrı size şöyle arz edelim. Nefsin kalkanı vardır, Kelime-i Tevhid çekildiği zaman kalkan tutar ve o tevhid tohumunu kalbe düşürmez, boşa düşürür. Ve fakat ince yollardan geçe geçe, haddelerden süzüle süzüle varlık yok edilirse, her yapılan iş Allah ile yapılır, nefsin ve şeytanın attığı iğva taşları ona isabet etmez. O yok ki isabet etsin. Erimiş, yok olmuş, varlığını tamamen ifnâ etmiş. Bu ince ayrılığı kavrayabildiniz mi? Yani var olanda nefsin kalkanı var, Kelime-i Tevhid'i içeriye düşürmüyor. Yok olanda ise O var, her yaptığını O'nunla yapıyor. Nefsin ve şeytanın müdahalesi ona tesir edemiyor. Tasavvuf işte onu bu noktaya erdirir.

Tasavvuf bir ilim-irfan mektebidir. Esrar odasının ilâhi sırlarına mazhar olabilmek ve hakikati anlamak için kurulmuş bir mektep. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir. Altı mektep var, her mektebin de sınıfları var.

Bu ilim ve irfanı tahsil etmek için Mürşid-i kâmil'i bulmak şarttır ve elzemdir. Hakikat yolunun rehberini Allah-u Teâlâ yetiştirmiştir.

Onu mahviyetin en aşağı derecesine indirmiştir. Yalnız Allah ve Resul'ünden bahseder, başka hiçbir şeyden bahsetmez. Hep O'nun varlığını, O'nun verdiğini ortaya koyar. Allah yolunu o tarif eder.

Mürşid-i kâmil Allah-u Teâlâ'nın ona bahşettiği tasarruf ile yürütür. Oldukları yerde müridânı tekâmül ettirir. Az dersle çok yol aldırır. İstidatları nispetinde geldikleri makamlara tekrar çıkarır. Yâni misâl âleminden gelmişlerdi, tekrar o âleme kadar çıkarmaya muvaffak olur. Bu bir lütf-u ihsandır. Allah-u Teâlâ o kişiye ihsan edecek ki, Mürşid-i kâmil bunu yapsın. Kalbi bozuk, yani cilk yumurta gibi olan hiçbir şey alamaz. Binaenaleyh bir insanın dünyaya gelerek birinci turu yapmasına anne-baba vesile olduğu gibi, ikinci turu yapıp dâireyi tamamlamasına da Allah-u Teâlâ Mürşid-i kâmil'i vesile kılmıştır.

Tarikat kelime mânâsı itibarı ile "**Yol**" demektir. Tasavvuf dilinde ise; "**Allah-u Teâlâ'yı bilmek, bulmak ve O'na yaklaşmak için takip edilecek ibadet yolu**" mânâsına gelir.

Lüzumu ise Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerle ispat edilmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik." buyuruyor. (Mâide: 48)

Fahrüddin-i Râzi -rahmetullahi aleyh- Hazretleri ve diğer bazı müfessirler bu Âyet-i kerime'ye:

"Ey kullarım! Sizin her birinize iki şeyi vâcip ettim. Evvelâ şeriat, sonra da tarikat." mânâsını vermişlerdir. Çünkü "**Minhac**"ın kelime mânâsı "**Münevver bir yol**" demektir.

"**Minhac**" kelimesinden kastedilen münevver yol "**Şeriatın güzelliklerinin bütünü**" olduğuna göre, şeriat yolun başı, tarikat da devamıdır.

Tarikât-ı âliye bir ilim irfan mektebidir ki alınmakla girilir.

Nasıl bir mektep olduğunu siz düşünün! Öyle bir ilim irfan mektebidir ki; nefisle mücadele her an devam eder, emmâre ile başlar, ruh ve nefsin çarpışması hep sürer. İhlâsla ibadetine devam ederse sâfiye'ye kadar çıkabilir.

Tarikât-ı âliye bir ordudur; nizamı vardır, muazzam bir teşkilatı vardır, disiplini vardır. Başkomutanı Resulullah Aleyhisselâm'dır. Evvelâ nefisle, icabettiği zaman dalâlet ehli ile bedeniyle, malıyla, kalemi ile cihat eder. Bugün kalem ile cihad, cihâd-ı ekber'dir.

Tarikât-ı âliye bir hastanedir ki sertabibi Resulullah Aleyhisselâm'dır. Vekili olan Mürşid-i kâmiller de doktorudur. Mânevi hastalıkların tedavi edildiği, iyileştirildiği bir hastanedir.

Tarikât-ı âliye bir pazardır, öyle bir pazardır ki bu sahaya adım atan Hazret-i Allah ile alışveriş yapar. Resulullah Aleyhisselâm ile alışveriş yapar. Mal, can mevzuubahis değildir.

Bilindiği gibi ümmet-i Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in havassı derecesinde bulunan kâmil zevât-ı kiram'ın en son arzu ve isteği, Allah-u Teâlâ ile sevgi zinciri kurabilmektir.

Bu ise;

"Resul'üm! Onlara söyle: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." (Âl-i imrân: 31)

Âyet-i kerime'sine göre, ancak Sünnet-i seniyye'ye harfiyyen uymakla gerçekleşeceğinden, her hâl-ü kârda bir tarikata başvurmak zaruridir.

Ve buna benzer birçok Âyet-i kerime'ler vardır.

Yani zahirimizi süslemek için Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem-in şeriatına, bâtınımızı ziynetlendirmek, iç dünyamızı nurlandırmak için de tarikatına ittiba eylemelidir. Şeriatla dış nizam, tarikatla da iç nizam tesis edilir.

Tarikat-ı münevvere aslında Cenâb-ı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den büyük bir saffet ve samimiyet içinde gelmiş, İslâm ahlâkının vücud bulmasında büyük bir âmil olmuştur. O sır bereketi ile ahkâm-ı İlâhî kıyamete kadar bâki kalacaktır.

Tasavvufun Önemi:

Tarikât-ı âliye'ye dahil olan bir sâlik:

"Nefsini temizleyen kurtulmuştur." (Şems: 9)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere kalbini, mâsivânın bataklık ve bulanıklıklarından temizleyerek mârifet evi ve muhabbet yurdu hâline getirir.

Tarikat, Şeriat-ı mutahhara'nın hâdimidir, yardımcısıdır. Abdest, temizlik, taharet, namaza hazırlık olduğu gibi; tarikat da kalbi temizleyip huzura hazırlar.

Kalp temiz olursa, kişiyi ibâdet ve taate sevkeder. Hasta bir insan güzel yemeklerin lezzetini anlayamadığı gibi, mâsivâ bataklığına dönen bir kalp de ibadet ve taatın lezzetini anlayamaz. Hasta olan kalbin temizlenmesi lâzımdır.

Yeryüzünde mevcut bu kadar sular vardır, menbaı birdir. Kimisi çok güzel, gayet tatlıdır. Kimi ise acı ve bulanık olur.

Kalplerinde nur olanlar hikmetli, feyizli ve tesirli olur. Masivâ bataklığına dönen kalpte ise ne olur?

İç dünyasını, kalbini nurlandırmak, masivâdan temizlemek ancak bu mânevî yolla olur.

İç âleme intikal etmek ancak farz ve nafil ibadetlerle kazanılır. Çünkü farzların edâsı ile mükellef olan beden olduğu gibi, nafilelerle memur olan da ruhâniyettir.

Bir insan söz ve davranışlarına ilâhî hükümler çerçevesinde yön vermezse onun tarikattan feyz alamayacağı açık bir gerçektir. O kimse doktorun verdiği ilâçları kullanıp, perhize riayet etmeyen bir hasta gibi olur.

Şurası çok iyi bilinmelidir ki, tarikatların hepsine Allah-u Teâlâ'nın emr-i şerif'i ile sülûk edilmiştir. Bütün tarikatların hangisi olursa olsun hepsinin de esası ve değeri Şeriat-ı mutahhara'dır. İslâm'a muhalif olan bir tarikat, zaten tarikat da değildir.

Tasavvuf sadece kâl değil, bir hâl ilmidir, bir tatbikattır. Yaşanılmadıkça, tadılmadıkça, hissedilmedikçe nazarî bilgilerle anlaşılmaz ve anlatılmaz.

Tarikât-ı âliye'ye dehalet etmekten maksat, şeriatte inanılması gereken şeylere karşı yakîn hâsıl olmasıdır. Hakiki iman da budur.

Meselâ Allah'ın varlığını önce işiterek inanan insan; bularak, anlayarak inanmaya başlar, imanı kemâle erer.

Diğer taraftan ibadetleri yapabilmek için nefis-i emmâreden ileri gelen güçlükler ortadan kalkar, ibadetler kolaylıkla ve seve seve yapılır.

İlmi ve ameli elde etmek için şeriatte istifade edilmiştir. İlmin ve amelin ruhu makamında olan ihlâs elde etmek için ise tasavvuf yolunda ilerlemek lâzımdır.

"Seyr-i ilâllah" mesafesi keşfedilmedikçe, yani Allah-u Teâlâ'ya doğru olan yol gidilmedikçe, **"Seyr-i fillâh"** hasil olmadıkça, tam ihlâs elde edilemez. O kimse ihlâsın hakikatinden uzak olup, muhlis zâtların erdiği kemâlâta kavuşamaz. Avamın hepsi, bazı ibadetlerinde az da olsa, güçlkle elde edebilir.

Asıl ihlâs odur ki, bütün sözlerinde, işlerinde ve hareketlerinde kendiliğinden, kolayca meydana gelir.

Böyle bir ihlâsın elde edilmesi için Allah-u Teâlâ'dan başka hiçbir şeye tapınmamak, bir şeye düşkün olmamak lâzımdır. Bu da ancak "Fenâ"dan, "Bekâ"dan ve has mânâda "Velâyet" derecesine kavuştuktan sonra ele geçer. Zorlama ile ele geçen ihlâs devam etmez.

Zorlama olmaksızın ele geçen ihlâs devamlıdır ve bu ihlâs, Hakk'al-yakîn mertebesinde hâsıl olur.

İşte bu mertebeye varan veliler, her yaptıkları işi Allah için yaparlar, nefisleri için değil.

Tasavvuf yolunda ilerleyenlerin ilimde ve amelde kazançları olur. Başkalarına çalışmakla, öğrenmekle, anlamakla hâsıl olan bilgiler, onlara ilham yolu ile hâsıl olur. Ameller, ibadetler kolayca ve seve seve yapılır. Nefis ve şeytan tarafından gelen gevşeklik kalmaz. Günahlar ve haram olan şeyler çirkin görülür.

•

İlim ve hakikat âleminde imanın kemâlleşmesine büyük bir âmil, zühd ve takvâ ile başlayıp olgun dimağlarda bir felsefe olan tasavvufun; bir takım müfsid telâkkiler altında zan, nam ve menfaatler sebebiyle safiyeti ve aslı kaybettirilmeye çalışılmıştır.

Bazı câhilleri marifet ehli zannıyla aldatan, taassub ehli birkaç sahte mürşidin tasavvuf iddiasında bulunmaları, fikirlerde kararsızlık husule getirmiştir.

İslâm dininin düşmanları çeşitli tertipler kurmuşlar, hakikati insafsızca koparmaya kalkışmışlardır.

Her gülün dikenini, her güzelin bir zıddı ve düşmanı olduğu gibi, hakikat ehlinin de düşmanı çoktur. Herkes yaratılışı üzerine icraatını yapıyor; ağzına bir kemik alıp onu yemeye çalışan kelp gibi, ömürleri böylece hakikati ağızlarına dolamak, koparmaya ve hakikat güneşini söndürmeye çalışmakla geçiyor.

Tarikatın fazilet ve meziyeti, İslâm din düşmanlarının tutum ve davranışlarından daha iyi öğrenilir.

Zira dikkat edilirse nerede Allah ve Resul'üne yakın, doğru-dürüst bir insan görülürse, ister tarikat ehli olsun ister olmasın, hemen "*Tarikatçı!*" damgasını vuruyorlar.

Tarikat-ı münevvere Cenâb-ı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in söz ve davranışlarından ibarettir. Kaynağı Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şeriflerdir. Zamanımıza kadar büyük bir saffet ve samimiyet içinde gelmiş, asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Asırlar boyunca İslâm ahlâkının vücut bulmasında, fitne ve fesadın bertaraf edilmesinde, gerçek kardeşliğin tesisinde, birlik ve beraberliğin sağlanmasında, beşeriyetin ruh hastalıklarının tedavisinde, imanın kemâlleşmesinde yine de en büyük âmil o olmuştur. O sır bereketi ile ahkâm-ı İlâhi kıyamete kadar baki kalacaktır.

Hakikatte tasavvuf gerçek kardeşliği, müminlere kardeş nazarı ile bakmayı, birlik ve beraberliği sağlar. Zirâ hakikat ehlinde dâvâ ve gaye olmaz. Onun bütün arzusu rızâ ve mahviyettir. Mahviyet içinde niyaz, niyaz yolu ile rızâdır.

Bu münevver yolun hakikat erleri din uğruna malları ile, canları ile, aç-susuz olarak sırf Allah için uğraşmışlar, hem ibâdet, hem de mücadele-mücadele etmişler, bu surette İslâm birliğini bozacak en ufak bir fitnenin dahi meydan bulmamasına gayret sarfetmişlerdir.

Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın biricik Habib-i Ekrem'i Muhammed Aleyhisselâm'ın ahlâkı ile ahlâklanmışlar, tabiatı ile tabiatlanmışlardır. Tam bir teslimiyet, kuvvetli bir iman ile bağlanmışlar, onun izini ve prensiplerini takip etmektedirler. Bugünkü bu bunalım içinde hayat bulan yine onlardır. Huzur ve saâdet onlarda vardır.

•

Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Bilhassa Tarikat-ı Nakşibendiye'de kıyamete kadar Pîr eksik olmayacaktır. O has oda; odadan odaya, halkadan halkaya geçmiş ve hiç bozulmamıştır.

Sâdıklarla Beraber Olmak:

Tarikat-ı aliye'ye intisab etmek ve mürşidin öğretip telkin edeceği zikir ile kalbini ihyâ eylemek her mümin için önemli ve lüzumludur.

Binaenaleyh:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun." (Tevbe: 119)

İlâhî emrine uyarak Tarikat-ı aliye'ye dahil olmak ve o Tarikat-ı aliye'de mevcut olan ümmetin büyüklerinin ruhânî yardımlarıyla kuvvet kazanmak gerekir.

Bu emr-i şerife uyarak bir Mürşid-i kâmil aramak vâciptir.

"Sâdikîn"den murad **"Mürşidûn"** yani mürşidler olduğu **"Bahr-ul Hakâyık"** tefsirinde beyan buyurulmuştur.

Allah-u Teâlâ ehl-i imânı bu Âyet-i kerime ile mükellef kılmış, vâris-i enbiya olan bir Mürşid-i kâmil'in maiyyetinde bulunmalarını emretmiştir.

Allah-u Teâlâ'nın **"Teklif-i mâlâ yutak"** buyurmayacağı yani kuluna güç getiremeyeceği şeyi teklif etmeyeceğini bildiğimiz halde; sâdıklarla beraber olmayı emredince, her zaman için sâdıkları bulundurmaya hem de bildirmeyi temin etmiş demektir.

İstikamet, nasihat, şefkat, merhamet en temel vasıflarıdır.

Mürşid Üç Kısımdır:

"Mükemmel"; bilir, amel eder, Allah-u Teâlâ'nın emriyle vazife görür, kâmilleri de yetiştirir.

Allah yolunun memurlarını Allah kendisi tayin eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın kölesidir. Bütün işleri fisebilillâhtır, yalnız Allah için çalışır, kimseden bir şey beklemez, nam ve şöhreti sevmez. Onlar Hakk iledir. Onlar Allah-u Teâlâ'nın has kullarıdır. Hükümsüz olduklarını, bütün hükmün yalnız ve yalnız Allah ve Resul'ünde olduğunu görürler. Allah ve Resul'ü namına çalışırlar, Allah ve Resul'üne dâvet ederler.

Mükemmel mürşid Allah-u Teâlâ'nın kendisine bahşettiği tasarruf ile hareket eder. O bir muallim gibidir. Öğretir, bildirir, tehlikeleri haber verir, yürütür, indirir, çıkarır, Allah-u Teâlâ'nın izniyle istediği şekilde müridine tasarruf eder. Mürid o merdivene dayanır ve yükselir.

"Kemâl"; bilir, hududu nispetinde yetiştirmeye çalışır, gayriye tecavüz etmez.

Mükemmel ile Kemâl arasındaki fark kıyas bile edilemez. Birisi Allah-u Teâlâ'nın izniyle bir müridi alır götürür, bütün vartalardan geçirir. Çünkü onun içinde Hazret-i Allah var, o Allah namına iş görüyor. Diğeri o kuvvete sahip değildir. Yolu öğrenmiştir, kendisine tâbi olanlara yolu tarif eder, *"Bu yoldan git!"* der, müridi götürmeye muktedir değildir. Yani âlimle talebe arasındaki fark gibidir. Bir talebe öğretmez, yalnız öğrendiğini tarif eder. Fakat bir âlim, öğrendiği kadar öğretir. Mürşid-i kâmil'in de muallimi Allah-u Teâlâ'dır, O'nun kendisine öğrettiği kadar öğretir.

Mürşid meyveli ağaçtır, meyvesinden istifade edilir, fakat ağaç yetiştiremez. Mürşid-i kâmil ise meyveli ağaçların bulunduğu bahçedir, ağaçları da o yetiştirir.

Mürşid pazarda kendi malını satar, Mürşid-i kâmil ise Hazret-i Allah'ın malını satar.

Bir de **"Mukallid"**ler vardır ki, hemen hemen sahanın çoğunu işte bunlar istilâ etmişlerdir. Zanlarıyla hareket ederler ve zan ile amel etmeyi öğretirler, zanla konuşurlar. Dayandıkları nefis putudur. Şeyh şeytanı tabir edilen yol kesiciler işte bunlardır. Şeytanın yapamayacağını şeyhlik maskesi altında yaparlar. Gidişatları hiçbir esasa dayanmaz. Kendilerini yaktıkları gibi etraflarını da yakarlar, mânevi hayatlarını katletmiş olurlar. Bu bir mânevi hayat katli olduğu için, katlettikleri kimselerin başları mahşer gününde torbalarından çıkacak, mesuliyetlerini de yüklenecekler. Her yaptıkları iş, canlı-kanlı yanlarında olacak. Onlar bunu bilmezler, hatta büyük bir mârifet yaptıklarını zannederler. Vaktaki hesap gününde bütün sırlar meydana çıkar, büyük nedamet, fakat hiç faydası yok.

Mükemmel mürşid Allah-u Teâlâ'nın bahşettiği tasarrufla hareket eder. Makam ve rütbe ile ilgisi yoktur. Hedefi rızâ ve mahviyettir. Mahviyet içinde niyaz, niyaz yolu ile rızâdır. Allah-u Teâlâ bu lütfunu ancak dilediğine bahşetmiştir. Diğelerinde bu hal olmadığı için vaad ve varlık ile müridanı yürütmeye çalışırlar. Hakikat ehli, aslandan kaçır gibi varlıktan kaçtığı halde, onlar ise varlıktan gıda alıyorlar.

Makam, rütbe peşinde koşmak birer hedeftir. Bu hedefi önde tutanlar Hakk'ı bulamazlar. Değil bu hedef peşinde koşmak, insan kendi vücut hedefini zerresi kalmayınca kadar kaybetmedikçe, hakiki Var husule gelmez. Birisi en büyük zevk ve gıdayı varlıktan alıyor; diğeri ise gaye, maksat ve hedeften geçtiği gibi en büyük engeli vücut biliyor, onu mahvetmek için hayat boyunca çalışıyor.

Bunlar ancak Allah-u Teâlâ'nın ihsanı ile olur. Kime verilirse o bilir, kim yürütülürse o yürür. "Yapıyorum biliyorum." demekle olmaz.

Hakikat ehli, hakiki keşif ve keramete dahi kıymet vermez. Çünkü gaye bu değildir.

Bunun içindir ki, hakikati aramak ve bulmak çok mühim ve lüzumludur. Ebedî bir hayat bahis mevzuudur.

Bunlar yol kesicidirler. Niçin yol kesicidirler?

Bir kimse, Allah-u Teâlâ'nın tayin ettiğine ulaşmak istiyorsa, bir mukallid "*Ben oyum*" dediğinden hem onun yolunu kesmiştir, hem de oraya dahil olanları kendi ahırına bağlamıştır.

Zira Allah-u Teâlâ'nın vermediğini kimse veremez, O'nun verdiği kimse alamaz.

Ölçüler:

Mukallidle mükemmeli ayırt etmek için ölçüler vardır.

Şöyle ki:

O yaptıkları işte maksat, menfaat, gaye varsa; o yol, yol değildir. Allah yolunda yalnız rızâ vardır. Maksat, menfaat olmadığı gibi, rütbe ve makam da yoktur.

Lokması helâl mi? Çalışıp mı yiyor, el sırtından mı geçiniyor?

O toplulukta riyâ hâli mi var, ihlâs hâli mi galip? Eğer ihlâs varsa rahmet melekleri o meclisin üzerindedir, rahmet-i ilâhî'yi saçarlar. Riyâkârlık varsa şeytanlar mevcuttur.

İçindekiler kendini mi methediyor, yoksa kendi âcizliğini mi ortaya koyuyor? Bu ölçülere hep dikkat etmek gerekmektedir.

Daha doğrusu "Kâl", "Hâl", "Fiiil" ahkâma uygun olacak. Eğer birisi noksan olursa, Kur'an-ı kerim'den zerre kadar ayrılırsa; o yol, yol değildir. O yol hemen o yetmiş iki yolun içerisine girer ve kaybolur.

Yâni gökte uçtuğunu dahi görerseniz, ahkâmdan bir lâhza ayrıldığını gördüğünüz zaman, kim olursa olsun, olduğu yerde bırakın. İsim bahis mevzuu değildir.

Bugün sahanın çoğunu onlar istilâ etmişlerdir, ortalığı kasıp kavuruyorlar.

Kıyas:

Allah-u Teâlâ kendi lütfundan kime sermaye koymuşsa, o kimse hizmeti minnet bilir. Fakat kime ki o sermayeyi vermemişse, o kimse mihnetle hizmet eder.

Hizmeti minnet bilenler Rahman'ın yolundadır, mihnetle hizmet edenler şeytanın yolundadır. Birisi Hakk'a hizmet ediyor, diğeri şeytana hizmet ediyor. Görünüşte ikisi de Hakk yolunda.

Hizmeti minnet bilenler Allah-u Teâlâ'nın rızâ-i Bari'sini kazanır, mihnetle hizmet edenler gadabını kazanır.

Birisi: "*Yolunda hizmet ettiren Sahibime şükürler olsun.*" diye şükürünü ortaya koyuyor, diğeri ise: "*Hizmet ediyorum.*" demekle eneliğini ortaya koyuyor. Yaptıklarını nefesine malediyor, karşılığını da behemehal bekliyor.

Hakk yolunda hizmet edenler, bütün lütuf ve ikramların Allah-u Teâlâ'ya ait olduğunu, kendisinin ise hükümsüz ve değersiz bir mahlûkçuk olduğunu hem görüyor, hem biliyor.

Hakiki mürşidlerle sahte mürşidlerin temsili:

Bal arısı hep bal yapar. Can tehlikesi olmadıkça iğnesini sokmaz. Bir de eşek arısı vardır, o hep sokar. Kendisini sıksan bir damla balı yoktur.

Kamış da iki çeşittir. Birisi şeker kamışı, diğeri süpürge kamışı. Birinden hep tad akar, diğeri ne kadar sıkılsa hiçbir şey akmaz.

Şeyh Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri, kendilerini mürşid olarak tanıyan ve tanıtan mukallidlerin şu şekilde misalini vermişlerdir:

Sarmaşık ilkbaharda kavağa çıkar ve: "*Benim de senin kadar boyum var!*" der. Kavak ise: "*Sonbaharda görüşürüz.*" cevabını verir.

Bunlar halk tarafından büyütülmüş, kabartılmış kişilerdir ve şişirilmiş balon gibidirler. Onları halk şişirdiği için, kendilerini büyük zannederler. Patladığı zaman kendisi de havası da berhava olur.

Büyüklik odur ki, Hakk'ta fânî olmuş, Hakk onu kudret elinde tutmuş. Onu O büyütmüş. Fakat onu da kimse istemez, ötekisini ister. Bilemez ki istesin. Ne bilir ne de ister. Hakk ehli de diğeri bilmek istemez. Hakk ehliyle halk ehli arasında bu kadar büyük fark vardır.

"Allah Yolunda Yürüyorum." Diyenlerin Ayırım Noktası:

Allah-u Teâlâ yolumuzu mânâ ve mahviyet üzerine kurmuştur. Diğelerinin yolu ise varlık ve maddiyat üzerine kuruludur.

Mânâ demek, yalnız Allah-u Teâlâ'ya dayanarak iş görür. Mahviyet demek, O'ndan başkasını görmez.

Kişiler: "*Ben Allah yolunda yürüyorum.*" zanneder ve hizmet için de çalışır. Fakat yolu görünüşte Allah yoludur. Allah-u Teâlâ dilediğine yol verir. O'nun yürüttüklerinden başka hiç kimse yürüyemez.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde açık ve kesin olarak ferman buyuruyor:

"İşte o yol Allah'ın hidayet yoludur. Allah kullarından dilediğini bu yola eriştirir. (Kime dilerse ona nasip eder)." (En'am: 88)

Diğere yollarda madde olur, gaye, maksat ve menfaat olur, rütbe ve şöhret olur. Hakk'tan başka her şey var. Amma Hakk'ın bulunacağını sanmayın. Bu gibi şeyler olanlarda tecelli etmez. Niçin? Âyet-i kerime olduğu için.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır." (Ahzâb: 4)

Ki, birini Muhabbet-i Mevlâ'ya, diğeri muhabbet-i mâsivâya hasretsin. Bir kalpte iki sevgi yaşamaz. Kimin kalbinde yalnız Allah-u Teâlâ var, o Hakk iledir. Kimin kalbinde mâsiva var, o halk iledir.

Bu Âyet-i kerime'ye göre esas budur.

Bunların iç durumları budur. Bunlar güya Hakk'a gitmeye çalışıyorlar. Fakat aslında yol kesiyorlar.

Şimdi siz, bu sözlerimize hayret edeceksiniz. Ahirette aynel yakîn karşılaştığınız zaman, haklı olarak söyledığımızı göreceksiniz. Nedamet çok, faydası hiç yok! Çünkü herkes önderi ile haşrolacak.

Nur Fırkası, Nâr Fırkası:

Allah-u Teâlâ'nın tayin ettiği Mürşid-i kâmil'ler ile sahtelerinin berzahı böyle olduğu gibi, müridlerin de terakki edenleriyle düşenlerinin iç durumu şöyledir:

Mürid "**Seyr minellah**"da tarikata girer, altı mektepten birincisi burada tamamlanır. Sonra "**Seyr ilâllah**", "**Seyr fillâh**", "**Seyr billâh**", "**Seyr anillâh**" gibi Hakk'a tekarrübiyet seyrleri başlar.

Ezelf taksimât-ı ilâhi'ye mazhar olan müridanın hâli, kâli, fiili ayırdır. Onların nasipleri ezelden ihsan edilmiştir. Kalbi "Arşurahman" olan Mürşid-i pâk'ın terbiyesinde nasibi kadar sülûk görüp, nefis derecelerini geçtikten; kalp, ruh, sır, hafâ, ahfâ'dan sonra nefs-i kül'ü de geçtikten sonra ruh ancak vücuda hâkim olur. Letâif ampulleri nurlanır. Her birinin kendine mahsus rengi vardır. Bu noktada Tarikat-ı aliye'nin zahiri kısmı geçilmiş olur. Bu da ancak Mürşid-i kâmil'in yardımı, müridin gayreti ile olur. Mürşid müridin merdivenidir, müridin yürümesi lâzımdır. İhlâs, taat ve takvâ şarttır.

Bu yolda Râbita'nın çok büyük ehemmiyeti vardır. Terakkiyat bununla kaimdir.

Şu üç husustan da sakınmak gerekiyor:

- 1- Hilâf-ı şeriat.
- 2- İsrâf-ı kalbiye.
- 3- Gaflet ve kasvette olanlarla ünsiyet etmek.

Ve fakat Tarikat-ı aliye'nin bâtinî kısmı bundan sonra başlar.

Sâdıklarla beraber olmayı emreden Âyet-i kerime'ye ittibâ eden bir mürid, o dâirenin içine girmiş ve saâdete nâil olmuş oluyor. O dâire Fenâfillah dâiresidir.

Allah-u Teâlâ'nın ezelden bahşettiği feyz-i ilâhî'yi oradan alır. Başkasından alması imkânsızdır. Sâdik olmayana intisab etmek, boşa vakit geçirmektir.

Eğer bir de puthaneye girdiyse bütün yaptıkları boştur. O zikir yapıyor, fakat hayvan da zikir yapıyor.

Çünkü Âyet-i kerime'de:

"Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile tesbih etmesin. Fakat siz onların tesbihlerini anlamazsınız." buyuruluyor. (İsrâ: 44)

•

Bir kimse Tarikat-ı aliye'ye intisab ettikten sonra epey yol alır. Mürşid-i kâmil müridin ruhunu yükseltir, birinci tepeyi geçirir. Orada yol ikiye ayrılır.

Allah-u Teâlâ lütfu ile tecelli ettiği zaman mürid yukarıdan aşağıya doğru kendisini küçültmeye, varlığını yok etmeye çalışır, mahviyet haline bürünür, varlığını yitirir, hiçliğe iner. Yapıcılık, bilicilik, öncülük gibi sıfatlar bir bir zail olmaya başlar. Kendilerine şevk, teslimiyet, muhabbet, murakaba, tevekkül, vahdet ve hâl gibi lütuflar ihsan olunur. Bunlar "Nûriye" fırkası'na ayrılmış olanlardır.

İhlâslı kimsenin yürüyüşü böyledir. Nasibini aldıça terakki eder. Nasibi varsa bir gün Fenâfişşeyh ve Fenâfirresul'den sonra Fenâfillâh'a da erer.

Gerçekten de Mürşid-i kâmil'in terbiyesi olmadan, nefis ve şeytanın kurduğu tuzaklardan kurtulmak mümkün değildir. Onun o terbiyesi bittikten sonra, onu alır Resulullah Aleyhisselâm'ın terbiyesine verir. Resulullah Aleyhisselâm'ın muhabbeti ondan sonra kazanılır. O muhabbet onun sermayesidir, o sermaye ile iş görür. Mürid bu noktada hem mürşidinin hem de Resulullah Aleyhisselâm'ın taht-ı terbiyesinde bulunur.

Zâhirî ulemâ bunların hepsinden mahrumdur, Fenâfirresul'e varmayan mürid de bundan mahrumdur. İlk tahsili bitirmeden üniversiteye geçmek mümkün olmadığı gibi, Fenâfişşeyh tahsilini bitirmeden Fenâfirresul'e geçmek mümkün değildir. "Geçtim" demek sözden ibarettir.

Sâdıkları bulmakla Resulullah Aleyhisselâm bulunur, Resulullah Aleyhisselâm'ı bulmakla Allah-u Teâlâ bulunur.

•

Bir de şeytana tutunanlar vardır. Tepede olduğu için herkese tepeden bakmaya başlar, çok yükseldiğini zanneder. *"Ben herkesten daha üstünüm."* der, herkesi küçük kendisini büyük görür. Kendisine paye verdiği anda olduğu yere çakılır. Hem düşer, hem helâk olur. Başkasını da helâk eder. Allah-u Teâlâ onun kalbini çevirdiği anda mukallid sınıfına düşer. Artık o bir yıkıcıdır. Çürük bir meyve, yanındaki meyveleri çürüttüğü gibi, o da o anda başkalarını hemen çürütür. Bunlar da "Nâr" fırkasıdır. Onlarda şekavet, gadap, harislik, tûl-i emel, gönlü boş şeylere bağlamak gibi haller vardır.

•

Hülâsa-i kelâm:

Bu gibi kimseleri Rahman seçmediği ve ileriye sürmediği için; halk ileriye sürdüğü için, onlar şeytanın robotlarıdır.

Ha sahte peygamber, ha sahte mürşid. Sahte peygamber de yol kesicidir, sahte mürşid de yol kesicidir, eşkiyadır. Sahte peygamber: *"Ben de peygamberim. Allah-u Teâlâ'nın hükmünü tebliğ ediyorum."* der amma, aslında şeytanın tayin ettiği. Kendisi tayin etmediği için onun Allah-u Teâlâ ile hiçbir ilgisi yoktur. Ona tutunan şeytana tutunmuştur. Bunların âhirette kurtulmaları da mümkün değildir. Kesinlikle bunun böyle olduğunu bilin.

Bunlar ölü ile diri arası gibidir. Mürşid-i kâmil, Allah-u Teâlâ'nın bahşettiğini verir. Diğerinin zaten ruhu ölmüştür, o ne verebilir?

Zira Allah-u Teâlâ onu lâayık görseydi, onu tayin ederdi. Allah-u Teâlâ onu lâayık görmemiş. Annesi, babası lâayık görmüş. Şöhreti, nâmı gitmesin diye.

Tasavvuf Taassubun Ötesindedir:

"Benim mürşidimden başka mürşid olamaz." diyen kanaat sahiplerine gelince; onlar taassub ehlidirler, zihniyetleri dardır. Tasavvuf ise taassubun ötesindedir.

Bir ağacın, yalnız kendisinin meyve verdiğini zannetmesi ne kadar gülünçtür. Halbuki bu toprak onun gibi ne ağaçlar yetiştiriyor. Kim ki *"Benim yolum budur, başkasınıninki değildir."* derse, o çok iyi bilsin ki Hakikat yolundan ayrılmıştır. Kişinin ancak *"Benim yolum çok güzeldir."* demesi kadar salâhiyeti olabilir. "Benimki hak, diğerleri bâtıldır." demeye hiç kimse sahib-i selâhiyet değildir. Hakikat yolunda olan bir kimseye *"Sen o yolu bırak buraya gel."* demek edebe uygun değildir. Herkes bir noktada toplanamaz. Kimisi gülü, kimisi karanfili sever, kimisi de sümbülden hoşlanır. Allah-u Teâlâ kişiye

nasibini nereden ayırmışsa, o nasibini oradan alacak. Gel demek için Levh-i mahfuz'daki takdiri bilmek şarttır. Kişi bunu zannına göre söylüyorsa, o bir tahripçidir, yol kesicidir. Ekilmiş bir kimse koparılmışsa, kurummasına sebep olunur ve bunun zararları pek çoktur. En mühimi, mâneviyatını söndürmüş, ebedî hayatını öldürmüş olur. Daha ileriye giderse Allah-u Teâlâ ile karşı karşıya kalır.

Bir hayvan önüne gelen otu koparır. Fakat insan olan bunu yapabilir mi? Aradaki fark işte bu kadar büyüktür. Mesuliyeti ise daha da ağırdır.

Biz yalnız şunu işaret ederiz. Dalâlette gördüğünüz kimseyi dalâletten kurtarmaya çalışın. Hiçbir zaman ekilmiş bir kimseyi koparmayın, yerinde besleyin. Takviyesini yapıp, yerinde sağlamlaşmasına gayret edin. Koparmak mı? Asla! Hayvan koparır, insan ise su döker.

Allah-u Teâlâ müminlerin kardeş olduğunu beyan buyuruyor. Ayrılık neden gelsin, niçin kardeşçe sevişilmesin? Bu bölücülükler nefislerin hamlığından, ruhen tekâmül edememişlerinden ileri geliyor.

Bugün herkes "*Benim yolum*" diyor. Hatta o kadar ileriye gidiyor ki, sadece kendi yolunu hakikatta görüyor.

Bu husus çok incedir, hiçbir ehl-i kemâl gayriye tecavüz etmez. Bunun iç sırrı şudur: Allah-u Teâlâ bir kulunu vazifelendirmeyi murad etmişse, ona tâbi olacak olanları Levh-i mahfuz'da beyan eder. Hilkîyetini de ona göre yaratmıştır. Meselâ bir vasıtada yüz beygir gücünde motor bulunur, birinde onbin beygir, birinde yüzbin beygir gücünde motor bulunur. Her biri gücüne göre yük çeker. Allah-u Teâlâ bir Mürşid-i kâmil'e ezelde kaç kişiyi ihsan etmişse, ona göre güç de vermiştir.

Onun için dikkat edilirse, mürşidi olmuş ve ölmüş hiç kimseye katiyyen gel denilmiyor. "*Gel*" deycilerin durumunu buradan anlayın.

Hâl böyle iken "*Benim müridim çok olsun.*" diye hareket etmek çok yanlış bir şeydir. Yanlışlığı şuradan gelir ki, ya bir varlık kokusu vardır, ya menfaat arzusu vardır, veya "*Olayım*" gayesi vardır. Evvela benlik giriyor.

İkincisi, Allah-u Teâlâ aldıkları o kişiye ezelde nasip ayırmamışsa, ona kim ne verebilir? Aldıkları kimselerin eğer başka yerden nasipleri varsa, nasiplerinden mahrum etmiş oluyorlar. Bir de: "*Ben daha iyiyim.*" diye ehil bir yerden koparırlarsa, mânevî hayatlarını katletmiş olurlar. Bu bir mânevî hayat katli olduğu için, katlettikleri kimselerin başları bu "*Gel!*" deycilerin torbalarından çıkacak. Katlolunan da gider, katleden de katlettiği kimselerin mesuliyetini çeker.

Bunun içindir ki, Hakk'a dayanan; Hakk'ın ezelfî taksimine göre hareket edip, icraatını tanzim eder, gayriye tecavüz etmez. İntisablı olsun olmasın, "*Nasibi burada mı?*" diye daima istihareye başvurur.

Derler ki: "*Efendim o mürid beni bulamaz!*" Dikkat buyurun, aşılâyıcı rüzgâr halkediyor, tozları çiftleştiriyor, meyve oluyor. Senin mi rolün var o çiftleşmede? Bütün mahlukâta Rezzâk-ı âlem rızık veriyor, sen mi yardım ettin O'na? Sen çık aradan! Sahib-i hakiki nasıl dilerse öyle yapar.

Bir kardeşin arabası ile gidiyorduk. Oğlu küçük olduğu için: "*Baba, arabayı ben yürüteyim.*" dedi. Direksiyon çocuğun elinde, fakat babası yürütüyor. Uzaktan gören çocuk yürütüyor zanneder. Çocuğun orada hiçbir rolü yok. Babası bıraktığı anda mahvolur. Mürşid de böyledir. "*Yürütüyorum*" dediği anda helâka mahkûm olur. Allah-u Teâlâ yürütüyor, karşıdan gören de mürşid yürütüyor zanneder.

.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün yere bir çizgi çizerek: "**Bu Allah yoludur.**" buyurdular. Yine bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra: "**Bunlar da yollardır. Bu yolların her birisinde insanları o yola çağırın birer şeytan bulunur.**" buyurdular ve:

"Şüphesiz bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmasın. Allah size bunları sakınsanız diye vasiyet etmiştir." (En'am: 153)

Âyet-i kerime'sini okudular. (Dârimî, Sünen)

Bize bu yolu Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- göstermiştir. Yol olarak da onun yolu vardır. Bütün insanların Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yolunda bulunması icabeder.

O yol bir Cadde-i kübrâ'dır, çok geniş ve dümdüzdür. Zâhirî kısmı, daha ileride bâtinî kısmı, daha ileride ledünî kısmı vardır. Böylece kısım kısım birbirinden geçer. Hepsî o yol üzerinde bulunur ve hepsi hakikat üzerindedir. Allah-u Teâlâ'nın emir buyurduğu, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in açtığı yoldur. Bütün müslümanlara şâmildir, şahsa ait değildir.

Fakat kim ki : "*Benim yolum yoldur, başkasınınınki yol değildir.*" derse, o iyi bilsin ki Hakikat yolundan sapmıştır. Artık Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in işaret ettiği o ayrılan diğer yollarda gider de gider ve "*Benim yolum yoldur.*" der. Hakikaten onun yolu yoldur amma, yetmiş iki yoldan birisidir. Artık o istikamette değildir. Fırka-i nâciye'den ayrıldığını çok iyi bilmesi lâzımdır.

Râbita Kime Yapılır?

1. Hazret-i Allah ile iftihar edenlere yapılır. Zira onlar Hakk'ta fânî olmuştur. Varlığından bir eser kalmamıştır.

Nefsi ile iftihar edenlere gelince; o doğrudan doğruya kendini putlaştırmıştır, râbita edenler nefis putuna râbita eder. Bu, bu kadar hassas ve ince bir mevzudur ve fakat bilinmiyor.

Âyet-i kerime'de:

"Sâdıklarla beraber olunuz." buyuruluyor. (Tevbe: 119)

Bu sâdıklar kimdir?

"Onlar sıdk makamında, kuvvet ve kudret sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Allah-u Teâlâ'ya vâsıl olanlar sıddıkiyet makamına alınırlar.

Râbita yalnız bunlara yapılır, başkasına değil. Onlar dünyâda nâdirdir.

2. Yalnız ve yalnız kendisini bir maskeden ibaret olduğunu bilene ve görene râbita yapılır.

Onlar kendilerini bir maskeden ibaret görürler. İçinde Hazret-i Allah'ı görürler. Var ile övünürler, kendi varlıklarından utanırlar. Onları yoktan var edeni, nimetlere gark edeni bilirler ve O'nun namına iş görürler. Onlar "**El-fakru fahrî**" Hadis-i şerifinin sırrına erenlerdir. Hiçbir şey olmadıklarını bilirler. Resulullah Aleyhisselâm'ın vekilleri onlardır, fakirlikleri ile övünürler. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm da bununla övündü.

3. Vücutu da bir elbiseden ibaret olduğunu bilen ve görene râbita yapılır. Bunlar Hazret-i Allah ile bakar ve bunları görür.

Hani Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde buyurmuyor mu?

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (Zâriyat: 21)

İşte Hazret-i Allah'ın içte olduğunu gören ve bilen yalnız bunlardır. Bu sırra yalnız bunlar mazhurdur. Râbîta ancak bunlara yapılır, başkasına şâmil değildir. Bu surette Hazret-i Allah'a ulaşmak için köprü mesabesindedir, bir vasıta, hem de en mühim.

Allah yolunun memurlarını Allah-u Teâlâ kendisi tayin eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın arşıdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah'ın arşıdır." buyurmuşlardır. (K. Hafâ)

Bütün kâinata taksimat **"Maddî Arş"**tan gelir. Mânevî bütün taksimat da **"Mânevî Arş"**tan gelir.

Allah-u Teâlâ o Arş'a kimin ne kadar nasibini indirdiyse, nasibini o Arş'tan alır ve terbiyesini görür. Kişinin o Arş'ta nasibi varsa, bu nasip Hakk'ın mirasıdır, nasibini oradan alır.

Allah-u Teâlâ nasiplerini daha cenin halindeyken ayırmıştır ve dehalet edecekleri yere koymuştur. Oraya girdiği zaman, çocuk annesinden süt emdiği gibi, ilâhî feyzi eme eme tekâmül eder.

Daha sonra Fenâfişşeyh'ten Fenâfirresul'e geçer ve murakabaya başlar.

Hiç şühpesiz ki Fenâfişşeyh'e kadar birçok yol kesiciler bulunur.

Onlar şeytan ehli ve mukallidlerdir. Onlar nefsi ile, putu ile övünürler. Halkın vereceği nasip ile, mânevî mirastan kişinin mahrum kalacağı da kesinlikle bilinmelidir. Bütün bu yollar halk yoludur, Hakk yolu değildir. Hakk yolu ayrıdır, halk yolu ayrıdır. Hakk yolunun yolcusunu Hakk seçer, halk yolunun yolcusunu halk seçer. Kişiler nerede olduğunu bilsinler. Ahirette nasıl olsa ayılacaklar, nasibi olan şimdi ayılsın.

Herkes baygın, ayılmayı hiç düşünmüyor. Nereye baygın? Yoluna baygın.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir." (Müminun: 53)

Fakat ahirete varınca uykudan uyanacak, bulunduğu yeri görecek, nedameti çok olacak, faydası da hiç olmayacak.

Tarikat Bezirganları:

Kişi kendi kendini tayin etmiş, nefsine, şeytanına uymuş ve öne çıkmış, annesi, babası, kardeşi seçmiş yani halk ileri sürmüş şeyh olmuşlar. Bunlar şeytan ehli dirler ve mukallid mürşiddirler. Şeytan ileriye sürdüğü için şeytan namına ortaya çıkarlar, kendi varlığını meydana koyarlar, nefis putunu eline alıp irşada kalkarlar. Nefsin arzusu, şeytanın desteği ile yürümeye ve yürütmeye çalışırlar.

Her hareketi irşad değil ifsattır. Üç şey için çalışırlar: Menfaat, nam ve makam.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kendilerine: 'Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın.' denildiği zaman: 'Biz ancak ıslah edicileriz.' derler. İyi bilin ki asıl bozguncular kendileridir, lâkin anlamazlar." (Bakara: 11-12)

Şeytanın yolunda ve izindedirler. Bunlara şeyh şeytanı denir, şeyh suretinde şeytandırılar, yol kesicidirler, Hakk'a ulaşmak isteyenlere engel olurlar.

"Şeytan şeyhleri" dediğimiz bu fesatçı ve ifsatçılar bu zamanda alabildiğine türemişler; bu perde altında makam, nam ve menfaat elde ediyorlar. Bütün gayrimeşru arzularını, maddi geçimini, bu perdenin altında temin ediyorlar.

Hem ahkâma aykırı hareket ederler, hem de bunu kendi büyüklüğüne verirler. Müridleri de öyle düşünür. *"Efendim o zat çok büyük olduğu için şeriata aykırı işler işleyebilir."* der. Ahkâm haricindeki bir hareketi kişinin büyüklüğüne değil, zındıklığına vermek lâzımdır.

Hakiki bir mürid atılım korkusundadır. Sahte müşid ise müridim kaçır korkusundadır. Çünkü onun şeyhliği müridlerinedir. Müridleri ona şeyh diyor, o da *"Ben şeyhim"* diyor.

Bu durum neye benzer bilir misiniz? Bir şehrin valisi varken biri de: *"Ben bu memleketin valisiyim."* diyerek vali makamına oturursa, derhal onu oradan uzaklaştırırlar ve gereken cezayı verirler. Allah yolunda tayin edilmeyen bir kimsenin, o makamı işgal etmesinin cezasını siz tasavvur edin.

Allah-u Teâlâ bu hale erdirmediği halde, kendisini onlar gibi göstermeye çalışan kimse hem yalancıdır, hem riyâkârdır. Yalan ile iman bir arada durmaz, riyâ ise zaten imanı giderir.

Bunlar sahtekârdırlar, Allah yolunun yol kesicisidirler, Hakk'a ulaşmak isteyenlerin eşkiyasıdır.

Şeytanın dahi yapamadığını bu türlü riyâkârlar yapar. Şeytan bu gibi kimselerin vasıtasıyla her kötülüğü yapar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ve her yolun başına oturup da tehdit ederek inananları yolundan alıkoymaya ve o Allah yolunu eğiltmeye çalışmayın." buyuruyor. (A'raf: 86)

Bunlar her yolun başında otururlar, Allah'a varmak isteyenleri sapıtırlar, Allah-u Teâlâ'dan koparırlar, kendilerine bağlarlar. Bunlara bağlananlar ise, bunların arzularına tâbi oldukları için, bunları ilâh edinmişlerdir.

Bunlar en aşağılık kimselerdir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Onlar yaratıkların en şerlileridirler." buyuruyor. (Beyyine: 6)

Münâfık oldukları için esfel-i sâfilîne giderler. Kendilerine destek verenleri de peşlerinden götürürler. Şeytandan daha korkunçturlar, Deccal'den daha tehlikelidirler. Bu büyük sahtekârlar ortalığı yaygara ile dolduruyorlar.

Şeytan Şeyhleri:

Şeyh kisvesi altındaki bu şeytanlar, İslâm dininin yüzkarasıdır. Tasavvura sığmayan her türlü melâneti yaparlar. Şeytanın yapamayacağı çirkin işleri şeyhlik kisvesi altında sergilerler.

Bu sahtekârların bu hareketleri ne İslâm dininde, ne de Tarikat-ı aliye'de vardır. Aslâ tarikatla ilgileri yoktur, icraatları tamamen kendi zanlarına dayanır. Halkın İslâm'dan soğumalarının ve Tarikat-ı aliye'den ikrah etmelerinin sebebi de bu şuarsuzlardır. Ortalığı karartan, bunaltan ve istilâ edenler, İslâm'a en büyük darbeyi vuranlar da yine bu sahtelerdir. Kimisi kadınlarla, kimisi çocuklarla, kimisi de dünya menfaatlerini temin için çeşitli entrikalarla meşguldürler, dini dünyaya âlet ederler.

Önder olduğu zannediliyor, fakat İslâm dininde bir bozguncu olduğu bilinmiyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Ümmetimden yalancılar, deccaller vücuda gelir." (Münâvi)

Yalancı ve deccalden maksat, dıştan insanları irşad ve ıslah etmek sıfatıyla görünüp, gerçekte ise halkı ahkâma uymaktan alıkoyanlardır.

Çünkü onları Hakk seçmedi. Kendini büyük gören gerçekten küçüktür.

Mukallidler zan ile hareket ederler, hiçbir hakikate isnad etmezler, etraflarını da böylece hakikatten uzaklaştırırlar.

Binâenaleyh hayat ve hakikat Allah-u Teâlâ'nın lütuf seyrindedir. Bütün sapıklık ve dalâlet de şeytanın desteklediği yoldadır.

Şeytan namına çalışanlar, şeytanın hizmetçileridirler. Şeytan namına çalışırlar, şeytanın yapamayacağını şeyh kisvesi altında bunlar yapar.

Halk bunları görüyor ve irkiliyor, nefret edip tiksiniyor. "*Tarikat bu mudur?*" diyor. Tarikat-ı aliye'nin nezafetini kaybettirenler, tasavvuftan soğutanlar, İslâm'dan uzaklaştıranlar işte bu şeytan şeyhleridir.

Çünkü onlar Allah yolunun eşkiyalarıdır, yol kesicidirler. Allah yolunu ve Allah ehlini arayanların yollarını kestiler. Hem kendileri kesildiler, hem de yol kestiler. Ruhlarını öldürdüler, ebedî hayatlarını katlettiler.

Ağına düşürdüklerini çalıştırıyorlar, soyuyorlar ve kendileri yiyorlar. Bütün maddi ihtiyaçlarını bu şekilde temin ediyorlar. Her türlü nam, menfaat, şan, şöhret ve şehvetlerini bu yolla tatmin ediyorlar. Bunların hepsi şeytanın askeridir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Direk olmuş keresteler." buyuruyor. (Münâfikun: 4)

Mevkileri güzel, saltanatları yerinde, kisveleri herkesi imrendirir, fakat hepsi de cehennem direğidir.

•

O nefsini ilâh edinmiş ona tapınıyor. Gelenler de onun putuna taptığı için puthane oluyor, onları puthaneye sokmuş oluyor.

Hep onu överler, hep onu methederler. Hiçbir hakikati görmezler ve görmek de istemezler. Yalnız ve yalnız kendilerinin hakikat ehli olduğunu zannederler.

Onlar niçin bu hataya düştüler?

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sâdıklarla beraber olunuz!" diye emir buyuruyor. (Tevbe: 119)

Mürşid-i kâmil'i bulmayanlar gerçek mürid olamazlar. Her ne kadar çalışsa da, bir gayret içinde bulunsa da faydası pek azdır, niyetine göre, ihlâsına göre istifade eder. Çünkü onlar bu emr-i ilâhî'yi dinlemediler, hakikati aramadılar ve hakikati bulamadılar.

Mürşid-i kâmil hükümsüz ve değersiz olduğunu bilir, hüküm ve değerini yalnız Allah-u Teâlâ ve Resul'de olduğunu görür. Kendisinin bir resimden, bir maskeden ibaret olduğunu, bir paçavradan ibaret olduğunu hem bilir, hem görür.

Fakat nefesine tapınanlar bunu görmek şöyle dursun; ilâhlık dâvâsına hâlel getirir diye, işitmek bile istemez.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hiç şüphesiz ki şeytanlar o insanları yoldan çıkarırlar. Onlar da kendilerinin hidayete erdirilmiş olduklarını zannederler." (Zuhruf: 37)

Ve dolayısıyla hiçbir söze ve hiçbir hakikate de yanaşmazlar.

Nitekim insanların pek çoğunun durumu böyledir. Hakikatı aramadıkları için zandan kurtulamazlar.

Şimdi bu sözlerimize hayret edersiniz, ahirette aynel-yakîn karşılaştığınız zaman ne kadar haklı olduğumuzu görürsünüz. Nedamet çok, faydası hiç yok!

İblis'in Askerleri:

Ahmed Yesevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fakr-Nâme**" adlı eserinde bu sahte şeyhler hakkında buyururlar ki:

"Bizden sonra âhir zaman yakın olduğunda öyle şeyhler ortaya çıkacak ki; İblis aleyhillâne onlardan ders alacak ve bütün halk onlara dost olacak ve fakat müridlerini idare edemeyecekler.

O şeyhler ki müridlerinden açgözlülükle birşeyler dilerler ve canlarını küfür ve dalâletten ayırmazlar ve bid'at ehlini iyi görürler ve ehl-i sünneti kötü görürler ve şeriat ilmi ile amel etmezler ve nâmahremlere bakarlar ve kötülüğü âdet edip Allah-u Teâlâ'nın rahmetinden ümitli olurlar ve şeyhlik işlerini değersiz görürler. Onların müridleri de dinden çıkmış olur, kendileri de dinden çıkmış olur.

Ve yine değersiz bir şekilde ve inleyerek müridlerinin kapısında dolaşırlar, o halde müridlerinden yardım alırlar. Eğer müridleri başış ve yardımda bulunmasa, döğüşürler ve 'Benim küskünlüğüm Allah'ın küskünlüğüdür.' derler.

Şeyh odur ki, yardım alsa ihtiyacı olanlara verir. Eğer alıp kendisi yese murdar et yemiş gibi olur. Eğer elbise yapıp giyse o elbise eskiyinceye kadar Hakk Teâlâ onun namaz ve orucunu kabul etmez.

Ve eğer aldığı yardımdan ekmek yapıp yese, Hakk Teâlâ onu cehennemde türlü azaba uğratır.

Ve eğer öyle şeyhe bir kişi itikat etse kâfir olur. Öyle şeyhler mel'undurlar. Onların fitnessi Deccal'den beterdir. Şeriatte, tarikatte, hakikatte, marifette mürteddirler."

"**Mir'atül-Kulûb**" adlı eserinde ise şöyle buyuruyor:

"Âhir zamanda bizden sonra öyle şeyhler zuhur edecek ki, Şeytan aleyhillâne onlardan ders alacak ve onlar şeytanın işini yapacaklar. Halka dost olup halk ne isterse onu yapacaklar. Müridlerine yol gösterip onları maksada ulaştırmayacaklar. Dış görünüşlerini süsleyip müridden çok hırs sahibi olacaklar ve içleri (bâtınları) harap olacak. Küfür ile imanı farklı görmeyecekler. Âlimleri sevmeyecek ve onlara iltifat etmeyecekler. Ehl-i sünnet ve cemaatı düşman görüp ehl-i bid'at ve dalâleti sevecekler. Kötülüklerini öne çıkarıp Hakk Teâlâ'dan iyilik umacak ve şeyhlik iddiasında bulunacaklar."

Nefsini İlâh Edinenler:

Allah-u Teâlâ'nın sevdiği, seçtiği ve kendisine çektiği kullar ancak halka rehberlik yaparlar, mahlûkun tayini ile posta oturmuş olanlar, puta tapınmış ve başkalarını da taptırılmış oluyorlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkan: 43)

Çok iyi bilin ki, o kendi nefisini ilâh edinmiş, ona tapıyor, o bir puttur. O putuna taptığı gibi, ona iltihak ve ittibâ edenler puthaneye girmiş ve o puthanede tapınmış oluyorlar. Çünkü o kendisi puta tapıyor, ona bağlı olanlar da o puthanede tapınıp duruyorlar.

Mesrûk -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Bir kimseye ilim olarak Allah'tan korkar olması yeterlidir. Bir kimseye cehâlet olarak da kendini beğenmesi, nefisine mağrur olması yeterlidir." (Câmiüs-sağîr: 6240)

Bu en büyük tehlikeyi hiç kimse bilmiyor ve görmüyor.

Diğer bir Hadis-i şerif'te ise şöyle buyuruluyor:

"Bir insanın kendini beğenmesi yetmiş senelik ibadetini mahveder." (Camiüs-sağîr)

Kibriya ve azamet Allah-u Teâlâ'ya mahsustur. Büyüklük ve ululuk ancak O'na yakışır. Kula yakışan tevâzudur, alçak gönüllülüktür.

Kendi nefisini beğenip değer verenlerden nefret ettiğim zaman şöyle düşünüyorum;

"Ben kendimi beğenip nefsimde değer verirsem, ya Rabb'im ne kadar nefret eder!"

Babadan Oğula Süren Saltanat:

Günümüzde görülüyor ki Allah yolunu âlet ederek saltanat sürenler bulunmaktadır. Şöyle ki; babaları şeyhmiş, oğluna "*Sen şeyhsin!*" demiş, o da şeyh olmuş. Babadan oğula geçen padişahlık gibi bu ilâhî yolu saltanata çevirmişler. Ya babası tayin etmiş, ya abisi tayin etmiş, ya annesi tayin etmiş. "*Al bu sürüyü sen de güt!*"

Allah-u Teâlâ onu lâayık görseydi, o makama tayin ederdi. O lâayık görmemiş, annesi babası lâayık görmüş.

Bir Mürşid-i kâmil'e eğer emredilmişse yerine bir veya daha fazla halife bırakabilir ve ilân eder. Herkes nasibini arar. Aksi halde birçok mürşidler yerine vekil bırakmadan gitmişlerdir. Allah ehlini Allah-u Teâlâ tayin eder. O bir emanet-i ilâhî'dir, kime dilemişse ona verir, kişinin burada hükmü yoktur. Bu noktada arzu ile hareket edilmesini hoş görmüyoruz, tasvip de etmiyoruz.

Mânevî vazife, miras dışarıya gitmesin diye kızını çok yakınına verdiği gibi verilmez. Ancak emirle olur.

Diyeceksiniz ki insanlar onu nasıl bilip tanıyacaklar?

Yüksek voltajlı bir ampul düşünün. "*Ben ampulüm.*" demiyor amma, yandığı zaman ışığı her tarafa yayılıyor. Hakk'ın tayini ile irşad memuru olan bir Mürşid-i kâmil de böyle bilinir.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın emrini, hükmünü tebliğ ederler. Hiçbir zaman kendini ortaya koymazlar, değersiz ve hükümsüz olduğunu bilirler.

Eğer sana bu vazife verilmişse, kimin malını kime veriyorsun? Verilmemişse kime ne vermeye kalkıyorsun?

Meselâ her an ahirete intikal etmemiz imkân dahilinde olduğu halde biz hiç kimseyi tayin etmiş değiliz. Ben hükümsüz ve değersiz bir mahlûkum, tayin etmeye sahib-i salâhiyet değilim. Eğer ben tayin edersem Allah-u Teâlâ'nın önüne geçmiş olurum. Gelenlerin eşkiyalığını yapmış ve ebedî hayatlarının katline vesile olmuş olurum. Allah ve Resulü'nün nâmına iş görüyorum. Diledikleri kadar tutarlar, diledikleri zaman alırlar.

•

Kıyamet gününde Allah-u Teâlâ ile İsa Aleyhisselâm arasında geçecek olan muhavere Kur'an-ı kerim'de beyan buyurulmaktadır:

"Allah: 'Ey Meryem oğlu İsa! Sen mi beni insanlara: 'Beni ve anamı Allah'tan başka ilâh edin'in.' dedin?' demişti." (Mâide: 116)

Nefsini ilâh edinen ve halkı da taptıranlara Allah-u Teâlâ: *"Bana mı taptın, nefisine mi taptın? Halkı bana mı bağladın, puthaneye mi koydun?"* diye soracak, o zaman ne cevap verecekler?

Bunlar gerçekten Allah yolunu âlet ederek saltanat kurmuşlar, babadan oğula, oğuldan kardeşe geçiyor ve bu böyle sürüp gidiyor. Halbuki Allah yolunun rehberini ancak O tayin eder. Seni kim tayin etti? Senin babanı kim tayin etti?

Bu tayinler, Mürşid-i kâmil'e ulaşmak isteyen bir kimsenin yolunu kestiği için onun mânevî katline vesile olur. Kendilerini yaktıkları gibi başkalarını da yakarlar.

Bunlar şeyhlik kisvesiyle yol kesicidirler, Allah ehlini arayanların yollarını keserler. *"Allah ehli biziz!"* derler. Allah yolundan alıkoyarlar. Yollarını kestikleri insanları kendi puthanelerine götürürler ve hayvan mesabesinde olan insanları, o ahıra tıklarlar. *"Siz burada tapının durun!"* derler. O da onu hakikat zanneder, ibadet ettiğini zanneder, tapınır durur. *"Hakikat ehli midir, değil midir?"* diye katiyyen aramaz. Çünkü o puthanede olduğu için o saltanat süreni hoş görür, hakikati göremez ve arayamaz.

Maksadı etrafı dağılmasın, servet yıkılmasın, nam, şöret, menfaat gitmesin.

Onlar o puthaneyi korudukları gibi, o ahıra girmeyenleri küçümser ve ayıplarlar. *"Bizim şeyhimiz böyledir, bizim yolumuz böyledir!"* diyerek kendi yollarına, kendi şeyhlerine dâvet ederler. Şayet ağlarına düşen olursa onu da puthaneye sokarlar, o da o ahıra girer.

Nefsini ilâh edinenler, halkı da nefis putuna taptırap puthaneye sokanlar, bu ulvî yolu bu hale koydular.

Onları puta, dergâh gibi görünen yerleri puthaneye benzetmemize hiç hayret edilmesin. Ben bunun böyle olduğunu biliyorum, onlar ise cehenneme girince öğrenecekler.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"İnsanlar uykudadırlar, öldükten sonra uyanırlar." (K. Hafâ)

Zira onlar kendi nefesine tapıyorlar ve başkalarını da taptırapıyorlar. Allah yolunda tahtını kurmuş ve saltanat sürüyorlar.

Nefis putunu ilâh edinip halkı kendilerine taptıranlar bu büyük cürümlerinin hesabını hiçbir zaman veremeyecekler, Allah-u Teâlâ'nın suâlini cevapsız bırakacaklar, cezaları ile başbaşa kalacaklar.

Seni bu âlf ve ulvî makama kim tayin etti? Ey dinini dünyaya âlet eden, koyun postuna bürünen kurtlar!

Gün gelecek, bu şeyhlik saltanatı sona erecek.

Bugün ahıra bağladıklarını, yarın önlerine geçerek cehenneme götürecekler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır." buyuruyor. (Mülk: 2)

Sonra ne olacak? Âkıbetini hiç düşündün mü?

Sana soracak:

"Bu iş ve icraatları benim iznimle, emrimle mi yaptın, yoksa nefsini ilâh edindin de şeytan mı bunları sana emretti?"

Nefsini ilâh edinmekle bana meydan mı okuyordun?"

•

İsa Aleyhisselâm ulül-azm bir peygamber olduğu halde Allah-u Teâlâ'nın hitâb-ı ilâhî'sine şöyle cevap verdi:

"Hâşâ! Seni tenzih ederim. Hak olmayan sözü söylemek bana yakışmaz. Eğer demiş olsam, şüphesiz sen onu bilirsin." (Mâide: 116)

Âyet-i kerime'nin devamında ve mütebâki Âyet-i kerime'lerde onun bu husustaki selis beyanı, bir ibret numunesi olarak beşeriyete sunulmaktadır.

Çünkü o Yaratan'ını çok iyi biliyordu. Ey ehl-i dalâlet! Siz nasıl yakıştırdınız?

Hakikat ehline gelince; onlar İsa Aleyhisselâm'ın buyurduğu tutumdadırlar, onun söylediği gibi söylerler.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Ümmetimin âlimleri benî İsrail'in peygamberleri gibidir." buyurmuştur. (K. Hafâ)

Hakikat ehli onlara vâristirler. Bunlar ancak Allah-u Teâlâ ve Resulullah Aleyhisselâm tarafından tayin edilir, onlarla desteklenirler, onlar namına iş görürler.

Kim Kime Tâbi Olduysa!:

Her asrın insanı yaşadığı devirde kime tâbi olduysa, kime bağlandıysa, kimin peşinden gittiyse onunla mahşere çağrılacaktır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamları ile beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

İmam; insanlara öncülük eden, beraberinde de kendi yolunca giden ve peşinden gelen bir topluluk meydana getiren lider, önder demektir.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz bu Âyet-i kerime hakkında:

"İmandan murad herkesin yaşadığı asrın önderidir." buyurmuşlardır.

Herkes dünyada kimin bayrağı altında bulunmuşsa, kime uymuş, kimleri rehber edinmişse ahirette de onun bayrağı altında bulunacaktır.

Rehber edindiği, peşine düşüp gittiği lideri nereye götürülürse onlar da oraya gidecek, dünyada olduğu gibi ahirette de bir ve beraber olacaklardır. İyiler iyilerle beraber cennette, kötüler kötülerle birlikte cehennemde olacaklardır.

Firavun ahirette avânesinin önünde cehenneme gittiği gibi, bu sapıtcılar da küfre kaydırıldığı kimselerin hepsinin cehennemde öncüleridirler.

Sapıtcıların peşine takılanlar, kendilerinin sonsuz bir felâkete düşmelerine sebep oldukları için onlara büyük bir kin ve öfke duyarlar. *"Sen bizim buraya girmemize sebep oldun"* diyerek, leş üzerine üşüşen kargalar gibi üzerlerine üşüşürler ve şöyle derler:

"Siz bize sağdan gelir, sûret-i haktan görünürdünüz!" (Saffat: 28)

Körükörüne peşlerine sürüklendikleri kimselerin ahiretteki zillet ve meskenetlerini, ne kadar sefil bir duruma düşüklerini gördüklerinde onlara şöyle derler:

"Biz size uymuştuk, sizin bağlılarınızдық, şimdi siz Allah'ın azabından zerrece bir şey olsun savıp bizi koruyabilecek misiniz?" (İbrahim: 21)

Bütün saltanat ve kisveleri dünyada kalan, yaptıkları tahrik ve tahriflerin, sapma ve saptırmaların cezasıyla karşı karşıya bulunan sapıtcılar onları yüzüstü bırakır giderler. Aralarındaki bütün ülfet ve muhabbet sebepleri ortadan kalkar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Böylece Allah onlara bütün yaptıklarını hasretler ve pişmanlıklar halinde gösterecektir.

Onlar cehennemden çıkmayacaklardır." (Bakara: 167)

İslâm'mış gibi görünüp, şeyh kisvesine bürünerek din-i İslâm'a en büyük darbeyi vuranlar bunlardır. Müslüman bunların yaptığını yapar mı hiç?

Bunun içindir ki müşşid aramak çok mühimdir. Bir Müşşid-i kâmil vardır irşad eder, bir müşşid vardır ifsad eder.

Bu sebepledir ki Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkunuz ve sâdıklarla beraber olunuz!" buyuruyor. (Tevbe: 119)

Şeytanla, şeytanlaşmış şeyhlerle değil.

Âyet-i kerime'de geçen sâdıklardan murad, Fenâfillah'a ermiş Müşşid-i kâmil'lerdir. Gerçek vâris-i enbiya onlardır.

Karun Gibi:

Nutfeden yaratıldıkları halde Yaratan'ı unuttular. Bu saltanat içinde Yaratan'a hasım kesildiler.

Karun da böyleydi, varlık içinde saltanat sürüyordu. Kavminin sâlih kişileri:

"Gururlanıp şımarma, şüphesiz ki Allah şımarıkları sevmez. Allah'ın sana verdiği mal ile ahiret yolunu gözet. Dünyadan da nasibini unutma.

Allah'ın sana ihsan ettiği gibi sen de ihsanda bulun.

Yeryüzünde bozgunculuk isteme. Doğrusu Allah bozguncuları sevmez." (Kasas: 76-77)

Diyerek içinde bulunduğu durum hakkında ona nasihatte bulunmuşlardı. Göz kamaştırıcı bir saltanat süren Karun ise bu sözlere hiç kulak asmamıştı.

Dünyanın geçici güzelliğine meyletmış, imanı zayıf kimseler, onun büyük bir saltanata ve şerefe sahip olduğunu sanıyorlar, imreniyorlardı.

"Keşke Karun'a verilenin benzeri bizim de olsaydı! Doğrusu o çok büyük nasip sahibidir." demişlerdi. (Kasas: 79)

Doğru yolda bulunan ilim ve anlayış sahibi akıllı kimseler ise Karun'u ikaz ettikleri gibi ona meyledenleri de ikaz ettiler:

"Yazıklar olsun size! Allah'ın mükâfatı, iman edip salih amel işleyenler için daha hayırlıdır. Ona da ancak sabredenler kavuşabilir." (Kasas: 80)

Ahirette bu mevki ve makam, sadece Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyleri karşısında sabreden müminlere verilecektir.

Karun öyle bir belâ ile karşılaştı ki; Allah-u Teâlâ evi ile, malı ile ve adamları ile birlikte onu yere batırdı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Nihayet Karun'u da sarayını da yerin dibine geçirdik. Allah'a karşı kendisine yardım edebilecek kimsesi de yoktu. Kendisini kurtarabilecek kimselerden de değildi." (Kasas: 81)

Karun'un saltanatına meyletmekle düştükleri hatanın farkına varan bazı kimseler, serveti ile birlikte yere gömüldüğünü gözleri ile gördüklerinde son derece pişman oldular. Akılları öyle başlarına geldi ki, Karun gibi kendilerine saltanat ve servet verilmemiş olmasından dolayı hamdetmeye yöneldiler. Onun bu kötü akibeti kıyamete kadar bir darb-ı mesel olarak kaldı.

Binaenaleyh onun akibeti böyle oldu, senin akibetin nasıl olacak? İşte bunlar her ne kadar bu saltanatları, bu kisveleriyle halkı celbetseler de ehl-i hakikat bunları ahkâm ile ölçer, ahkâma uymadıklarını bilirler ve bunların dalâlet ehli olduğunun mührünü basarlar.

Ahiretteki Mesuliyet:

Nefsini ilâh edinenlerin, putlaştırınların, Allah-u Teâlâ'nın yolunu kesenlerin durumu budur.

Allah-u Teâlâ saptırınlarla sapanların cehennemdeki pek hazin manzaralarını tasvir edip ibretli bir tablo halinde akl-ı selim sahiplerinin gözleri önüne sermektedir.

Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Allah'ın nimetini nankörlükle karşılayanları ve (peşlerine taktıkları) toplulukları helâk olacakları yere, yaslanacakları cehenneme götürenleri görmedin mi?" (İbrahim: 28)

Gördün mü bunlara benzer bir kimseyi?

Kendilerine tâbi olanları yoldan çıkarıp saptıran önderler, kendilerine uymalarından gurur duydukları kimselerle beraber o gün cehenneme atılırlar.

"Onlar cehenneme girecekler. O ne kötü bir karargâhtır!" (İbrahim: 29)

Cehennem durulacak yerlerin en kötüsüdür.

"Allah'ın yolundan saptırmak için O'na ortaklar koştular." (İbrahim: 30)

Liderlerini ilâh edindiler, Allah'a ibadet eder gibi onların peşlerinden gittiler. Halkı Allah yolundan çevirip küfre sürüklediler.

"De ki: Bir süre yararlanın! En son varacağınız yer ateştir!" (İbrahim: 30)

İçinde bulunduğunuz çirkefliği sürdürün. Şunu unutmayın ki, ahirette cehenneme atılacaksınız.

Bu gibi kimseler cehennemin kendileri için hazırlandığını görünce, bürünecekleri hâl ve ahvâl hiçbir kelime ile ifâde edilemez.

"Başlarını dikerek koşarlar. Gözleri kendilerine bile dönüp bakamayacak şekilde sabit kalmış.

Gönülleri ise bomboştur." (İbrahim: 43)

Başlarına gelecek felâketler, dehşetler, onları bu hale getirecektir. Kafalarında akıl, kavrayış ve anlama adına hiçbir şey kalmayacaktır.

"Resul'üm! İnsanları azabın kendilerine geleceği (kıyamet) gününden korkut!" (İbrahim: 44)

O müthiş günü düşünsünler, şimdiden kendilerine gelsinler.

"Zulmedenler diyecekler ki:

Ey Rabb'imiz! Yakın bir süreye kadar bize zaman tanı da senin dâvetine uyalım ve Peygamber'ine tâbi olalım." (İbrahim: 44)

Fakat bütün bu temennileri neticesiz kalır. Allah-u Teâlâ onların bâtil üzerindeki ısrarlarını hiç şüphesiz ki bilmektedir.

Kınamak ve susturmak için taraf-ı ilâhî'den onlara şöyle denilir:

"Siz daha önce sonunuzun gelmeyeceğine yemin etmemiş miydiniz?" (İbrahim: 44)

Gururlu bir biçimde öyle büyük hayaller peşindeydiniz ki, ahirete göçeceğinize hiç aklınıza gelmiyordu.

"Halbuki siz kendilerine zulmedenlerin yurtlarında oturmuştunuz." (İbrahim: 45)

Ehl-i hakikatin yolunda oturdular, *"Ehl-i hakikat biziz!"* dediler, yol kesici oldular.

"Onlara neler yaptığımız da size açıklanmıştı ve size misaller de vermiştik." (İbrahim: 45)

Niçin o uyarılardan istifade ederek uyanmadınız, ibret ve ders almadınız.

"Gerçekten onlar kurmak istedikleri tuzağı kurmuşlardı. Oysa tuzakları dağları yerinden oynatacak (cinsten) olsa bile, onların tuzakları Allah'ın katında idi." (İbrahim: 46)

Onlarınkinden daha büyük bir düzen ile onları cezalandıracak, farkında olmadıkları bir yerden azapları gelip onları bulacaktır, Allah-u Teâlâ onların her birinden intikam alacaktır.

"Sakin Allah'ın elçilerine verdiği sözden cayacağını sanma! Muhakkak ki Allah Azîz'dir, intikam sahibidir." (İbrahim: 47)

Bir şey yapmak istediği zaman kimse O'na mani olamaz, O'na karşı hiç kimse düzen kuramaz.

"Bütün insanlar tek ve Kahhar olan Allah'ın huzuruna çıkarlar." (İbrahim: 48)

Hiçbir şey onları örtmeyecek, hiçbir kimse onları koruyamayacaktır. Artık gaflet perdesi ile kapanmış olan gözler açılmış, gizli kalan hakikatler bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır.

"O gün suçluları zincirlere vurulmuş görürsün!" (İbrahim: 49)

Onlar o gün şeytanlarla birlikte birbirlerine bağlı bir halde cehenneme sevkedilecekler.

"Gömleklere katrandandır, yüzlerini ateş kaplar." (İbrahim: 50)

Orada her şeyin vasfı değiştiğine göre, o günkü katran da bu bildiğimiz katrandan mukayese bile edilemeyecek derecede farklı olacaktır.

Katrandan gömlekle kaplı olan vücutlarını yakan ateş, onların yüzlerini de istilâ eder. Çünkü bu yüzlerle Hakk'a yönelmediler.

"Bu, Allah'ın herkese kendi kazandığının karşılığını vermesi içindir." (İbrahim: 51)

Güzel amel işleyenlere iyilikle, kötü amel işleyenlere de kötülükle amellerinin karşılığını vermesi için, ahirette hâkimler hakiminin huzuruna çıkarlar.

"Doğrusu Allah hesabı çabuk görendir." (İbrahim: 51)

Kullarını bir anda hesaba çeker, bu hesap bir anda olup biter.

Allah-u Teâlâ suçluları suçları sebebiyle cezalandırdığı gibi, müminleri de itaatları sebebiyle mükâfatlandıracaktır.

"Bu Kur'an insanlara açık bir tebliğdir. Bununla hem korkutulsunlar, hem Allah'ın ancak bir tek ilâh olduğunu bilsinler, hem de aklı selim sahipleri iyice düşünüp öğüt alsınlar." (İbrahim: 52)

Ne yaptıklarını, ne yapacaklarını, şimdiye kadar hangi dinde, hangi yolda ve ne gibi icraatlarda bulduklarını ve bundan sonra da ne yolda hareket etmeleri lâzım geleceğini düşünmeleri ve anlamaları için Hazret-i Kur'an nâzil olmuştur.

ALLAH-U TEÂLÂ'YA YAKIN OLANLARLA UZAK OLANLARIN DERECELERİ

Son Merhale, İlk Basamak:

Allah-u Teâlâ'ya iman eden ve fakat zâhirde olanların üç derecesi vardır:

1.Derece; iman eder, şehâdet getirir.

2.Derece; *"Allah var, yukarıda, göklerde dir."* der.

3. Derece; *"Allah var, Arş'tadır, oradan mülkünü ve yaratıklarını yönetiyor."* der. Onların kafası oraya saplandı, ötesini göremiyor. Onların Allah-u Teâlâ'dan bu kadar uzak olduklarının derece ve alâmetidir bu.

Bu derece, zâhirî ilim erbâbının anlayacağı bir tâbirdir ve zâhirî ilmin son merhalesidir.

Zâhirî ilmin bu son merhalesi, mârifetullah ilminin ilk basamağıdır.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah'ın arşıdır." (K. Hafâ: 2/130)

Ancak ona duyurduğu kadarını bilir. Hakk'ı bilenler bunlardır.

Zira;

"Evvel O, Âhir O, Zâhir O, Bâtın O..." (Hadid: 3)

O'ndan başka bir mevcut yok ki... Vücut O, mevcut O...

Bu Âyet-i kerime'yi okuyabilen bir kimse, hem "O" olduğunu, hem her şeyin "O'ndan" olduğunu ilmel-yakîn de olsa, gayet rahat bilmiş olur.

Bütün yaratıkları;

"Biz bir şeyin olmasını dilediğimiz zaman, sözümüz ona ancak: 'OI!' dememizden ibarettir. O da derhal oluverir." (Nahl: 40)

Âyet-i kerime'si mucibince "OI!" emrinden ibarettir, o da hemen oluverir.

Allah-u Teâlâ'nın iradesinin sonsuz olduğunu gösteren bu ilâhî beyan, bir şeyi yokluk âleminden varlık âlemine çıkarmayı ve bunun sûratını gösteren bir temsildir. Yoksa burada kendisine emir verilen bir şey yoktur. Her şey O dilediği an meydana geliverir.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Bizim buyruğumuz bir göz kırpması gibi bir tek andır." (Kamer: 50)

O; bir şey için sadece bir tek emir verir, bu emrin tekrarına ihtiyaç yoktur. "OI!" dediği şey kaçınılmaz olarak var olur. Az da, çok da O'nun kudreti yönünden birdir.

Bir insan İhlâs sûre-i şerif'ini okuyabilirse;

"De ki: Allah bir tektir. Allah Samed'dir." (İhlâs: 1-2)

Dediği zaman başka bir şey görmez. O Ehad'dır, başka bir şey yok. Olanlara "OI!" diyor oluyor, "ÖI!" diyor ölüyor, hiçbir şey kalmıyor. Yine O var.

O Ehad'dır, yarattığı her şey O'na muhtaçtır. Bunun hakikati bilinmediği için kelimedenden ibaret kalıyor. Kelime biliniyor, O bilinmiyor. Var olan yalnız O'dur, Ehad yalnız O'dur, başka Ehad yok. Bütün varlıklara "OI!" demekle bir sûret, bir şekil vermiş ve var etmiştir. Yer görülüyor, gök görülüyor, insan görülüyor. Murad ettiği gibi tecelli etmiş, bir suretle görülüyor. Amma O'ndan başka Ehad yok. Olanlar O'nunla var olmuştur.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Allah o Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. O Hayy ve Kayyum'dur." (Bakara: 255 - Âl-i imran: 2)

O öyle bir Allah ki, Allah'tan başka ne bir Allah vardır, ne de bir mevcut vardır. Her şeye hayat veren O'dur, her şey O'nunla kâimdir.

Arşırâhman da böyledir. Binaenaleyh Allah-u Teâlâ'yı bu mülkün içinde aramak veya arşta zannetmek zan ilminden ibarettir.

Hiç şüphesiz ki Allah-u Teâlâ'nın duyurduğu ve bildirdiği kimseler, bu gerçekleri göre göre bilirler. Ve fakat bu gerçekleri bildirmeleri mümkün değildir. Zira gerek ilim gerek akıl o noktada olmadığı için kavranması mümkün değildir.

Allah-u Teâlâ hem yaratıyor, hem donatıyor. Her şey O'nunla kâimdir. Yaratmayı ve donatmayı O'ndan başka yarattıkları yapabilir mi? Hayır yapamaz! O halde vücud O, mevcut O...

Yaratılanları "OI!" emriyle yarattı, herşey O'nun varlığı ile kâimdir. Her görünen şey maskedir, insan da böyledir, kâinat da böyledir.

"Hamd, âlemlerin Rabb'i Allah'a mahsustur." (Fâtiha: 1)

O, bütün âlemlerin Rabb'idir. Âlemleri yoktan yarattığı için O'na **"Rabbül-âlemîn"** denilmiştir. Bütün âlemleri yaratan, terbiye eden, her şeye şekil veren Allah'tır.

"Mânevî arş" mı büyük, **"Arşırâhman"** mı büyük? Bunu ancak Yaratan bilir.

"Allah-u Teâlâ Arş'tadır." diyenlerin bu sözü söylemeleri, Allah-u Teâlâ'dan ne kadar uzak olduklarını gösterir.

Zâhirdede kaldıkları ve içe nüfuz edemedikleri için böyle söylemektedirler.

"Gerçek Mürşid Hazret-i Allah'tır." isimli kitabımızda şöyle geçmişti:

"Zâhirî âlimler kalp kapısında nakış yapar, caminin kapısında dırlar. Zâhirdede kaldığı için kendisinin allâme olduğunu zanneder.

Hakikata alınanlar kalbin içine nüfuz etmiştir, caminin avlusundadır.

Mârifetullah ehline gelince, onlar camiye alınmışlardır. O Hakk'ı bulmuştur. Hakk iledir." (sh: 536)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Biz insana şah damarından daha yakınız." buyuruyor. (Kaf: 16)

O Allah-u Teâlâ'nın lütuf tecelliyatına mazhar olmuş, içinde olduğunu, ona ondan yakın olduğunu gözü ile görüyor. Niçin? Allah-u Teâlâ ile baktığı için.

"Biz ona sizden daha yakınız, fakat siz görmezsiniz." (Vâkıa: 85)

Her zerrede Fâil-i mutlak'ın fiilleri vardır, yani her zerrede ulûhiyet sırları mevcuttur. Onun için her şeyden her şeye yakın, insan göremiyor. Bunu bilen Allah-u Teâlâ bildirdiği için bilir, gösterdiği için görür.

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (Zâriyat: 21)

İşte gören yalnız bunlardır.

Bu da üç ayrı tecelliyat ile bilinir:

"İlmel yakîn" olanlar okur, bilir. **"Aynel-yakîn"** olanlar, böyle olduğunu hissederler. Bunlar avluya girenlerdir.

"Mukarreb olan siddıklar" ise Allah-u Teâlâ'yı hem görürler, hem bilirler.

Mârifetullah ehli olanlar Hakk'ta fâni oldular, Fenafillâh'a erdiler.

Hakk'ı gören kendini görmez. Kendini görmediği gibi, bütün yaratıkları da görmez.

Nitekim Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Ben Allah'ımı gördüm, başka bir şey görmedim." buyurmuşlardır.

Sıddıklar neden enbiyâdan sonra geliyor? Zira onlar Resulullah Aleyhisselâm'ın mirasçısıdır, vekilidirler. Hem mukarreb sıddık, hem de şehittirler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Bir kimse âşik olursa, ölürken şehitler zümresine karışır." (Münâvi)

Aynı zamanda ilmi Hakk'tan aldıkları için en doğruyu, en güzeli bilirler. Hakikat ile dalâletin arasını da onlar bilir ve bilerek berzah koyar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Âlimler peygamberlerin vârisleridir." (Buhârî)

Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili olduğu için, onun nâmına, onun yerine kâimdir.

Allah-u Teâlâ'nın râzı olduğu ve olmadığı şeyleri en iyi bilen onlardır. Allah-u Teâlâ'ya ulaşabilmek için onlar onun rehberidirler. Bilirler ve bildirirler. Rehber-i sâdik'tırlar.

Zâhirî âlimler zan üzerindedirler. *"Bu mu doğru, bu mu doğru?"* Onlar, ilmi halktan alırlar.

Mukarreb sıddık olanlar hak üzeredirler, bunlar ilmi doğrudan doğruya Hakk'tan alırlar.

Kâfirûn Sûre-i Şerif'i (2)

Nüzul Sebebi

Nüzul Sebebi:

Bir defasında da Kureyş'in ileri gelenleri heyet olarak bizzat Resulullah Aleyhisselâm'a gelerek kendisiyle bir uzlaşma ve anlaşma yollarını aradılar, daha önceki tekliflerini tekrarladılar.

Resulullah Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

"Ben sizin dediğiniz gibi hasta falan değilim, sizden mal-mülk de istemiyorum, mevki ve makama kavuşmak için başkanlık da istemiyorum.

Gerçek şu ki; beni Rabb'im peygamber olarak göndermiştir, bana bir kitap indirmiştir. O'nun emirlerini size tebliğ ediyorum. Getirdiğim şeyi kabul ederseniz, dünyada da ahirette de mutlu olacaksınız. Yok eğer reddederseniz Allah aramızda hükmedinceye kadar sabredip bekleyeceğim."

Gelenler birçok tehditler savurdular:

"Biz senin bunları yapmana daha fazla müsaade etmeyeceğiz. Ya sen bizim işimizi bitirirsin ya biz senin işini!" dediler.

Resulullah Aleyhisselâm'ın dâvetine Kureyş müşrikleri şiddetle muhalefet etmekle beraber, uzlaşma çareleri aramaktan da geri kalmıyorlardı.

Yine bir defasında ileri gelenlerinden bazıları gelerek:

"İster misin bir yıl biz sana uyalım, sen de bir yıl süreyle bizim dinimize tâbi ol. Böylece aramızdaki ihtilâf ortadan kalmış olur." dediler.

Son derece cehâletle yapılan bu teklife Resulullah Aleyhisselâm:

"Başkasını Allah'a ortak koştuktan yine Allah'a sığınırım." cevabını verdi.

Bunun üzerine müşriklerin bu heveslerini ve ümitlerini kesmek, iki hasım zümre, yani müminlerle putperestlerin arasındaki çekişmeyi gidermek, bu sapık fikrin ne o zaman ne de gelecekte uygulanmasının mümkün olmayacağını beşeriyete duyurmak için Allah-u Teâlâ Kâfirûn Sûre-i şerif'ini indirdi. Onların dinlerinden bütünüyle uzak durmasını emir buyurdu.

Resulullah Aleyhisselâm sabahleyin Mescid-i haram'a gitti. Kureyş'in ileri gelenlerinden bir heyet vardı. Başlarına dikilerek bu Sûre-i şerif'i okudu, onlar da ümitlerini kestiler.

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

-Hicretin Dördüncü Yılı-

Beni Nadir Savaşı (1)

Bi'r-i Maûne Fâciası:

Uhud savaşı'ndan dört ay sonra Safer ayında idi. Âmir bin Sa'saa kabilesi'nin lideri Ebu Berâ bin Mâlik Medine'ye gelerek Resulullah Aleyhisselâm'ı ziyaret etti ve ondan İslâmiyet hakkında bilgi aldı. Kendisi müslüman olmamakla beraber, Resulullah Aleyhisselâm'dan kabilesini irşad edecek, İslâm'ı anlatacak muallim göndermesini ricâ etti.

Ancak Resulullah Aleyhisselâm, gönderilecek dâvetçilerin bir tehlike ile karşılaşmasından endişe duydu, hatta hediyelerini bile kabul etmedi.

"Ben, Necid havalisinden endişe ederim. Dostlarımların hayatından da mesulüm." buyurdu.

Fakat Ebu Berâ gönderilecek kimselerin hayatı için kabilesi adına teminat verdi, emniyetlerini garanti etti.

Bunun üzerine Resulullah Aleyhisselâm Ebu Berâ'nın, kabilesi arasındaki nüfuzunu göz önünde tutarak bir müddet sonra çoğu Ensâr'a mensup olan, İslâmiyet'i ve Kur'an-ı kerim'i iyi bilen ve **"Eh-i Suffe"**den olan yetmiş kadar kurrâyı adı geçen kabile halkına İslâmiyet'i tanıtmak ve Kur'an-ı kerim öğretmekle görevlendirdi. Ebu Berâ'nın kardeşinin oğlu Âmir bin Tufeyl'e hitaben yazdığı mektubu da kendilerine verdi. Âmir bin Tufeyl, amcası adına Necid bölgesindeki kabileleri idare ediyordu. Münzir bin Amr -radiyallahu anh- başkanlığındaki yetmiş kişi kadar olan irşad heyeti Medine'den yola çıktı, bir süre sonra Bi'r-i maûne denilen yerde konakladı.

Maûne, Medine ile Mekke yolu üzerinde Âmir ve Süleym oğulları'nın oturduğu topraklar arasında bulunan bir kuyu olup Süleymoğulları'na daha yakındı.

İrşad heyeti kuyunun yanındaki mağarada istirahat çekildi. İçlerinden Harâm bin Milhân -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'ın mektubunu Ebu Berâ'nın yeğeni Âmir bin Tufeyl'e götürmekle görevlendirildi. Harâm bin Milhân -radiyallahu anh- mektubu Âmir'e verdi ve oradakileri İslâm'a dâvet etti. Baştan beri İslâmiyet'e ve Resulullah Aleyhisselâm'a karşı kin besleyen Âmir, mektubu açıp okumaya tenezzül etmediği gibi, konuşmakta olan elçiyi arkadan mızrakla öldürttü. Harâm -radiyallahu anh-in son sözü:

"Allah-u Ekber... Kâbe'nin Rabb'ine yemin olsun ki kazandım." oldu.

Âmir daha sonra kuyu başında bekleyen İslâm irşad heyetine saldırmak üzere kabile halkını tahrik etti. Fakat Ebu Berâ heyettekilerin hayatını garanti altına aldığı için halk Âmir bin Tufeyl'in saldırı teklifini reddettiler.

Âmir bunun üzerine, aralarında dostluk bulunan Süleym oğulları kabilesinin Ri'l, Zekvan ve Usayye kollarına başvurdu. Bedir'de müslümanlara esir düşüp Resulullah Aleyhisselâm'ın emriyle öldürülen Tuayme bin Adî'nin öz dayısı olan ve yeğeninintikamını almak isteyen Ri'l reisi Enes bin Abbas derhal harekete geçti. Bunun için sadece kendi boyuna değil, hem Âmiroğulları, hem de Mekke'deki Nevfeloğulları ile ittifakı bulunan Süleym'in diğer kolları Zekvan ve Usayye'yi de harekete geçirdi.

Kısa zamanda bu boylardan toplanan silâhlı gruplar, Maûne kuyusu başında beklemekte olan ve gelişmelerden habersiz bulunan müslümanlara saldırdılar. Ağır yaralı olduğu için öldüğü sanılıp bırakılan Kâ'b bin Zeyd -radiyallahu anh- ile, hadise sırasında kafilenin develerini otlatmakta olan Münzir bin Muhammed -radiyallahu anh- ve Amr bin Ümeyye -radiyallahu anh- hariç hepsini şehit ettiler. Münzir -radiyallahu anh-, arkadaşlarının başına gelenlere tahammül edemeyerek müşriklere saldırdı ve o da şehit edildi. Amr bin Ümeyye -radiyallahu anh- ise esir alındı. Fakat Âmir bin Tufeyl tarafından annesinin bir köle azad etme adağını yerine getirmek için serbest bırakıldı.

Hadiseyi Cebrâil Aleyhisselâm vasıtasıyla öğrenen Resulullah Aleyhisselâm, durumu Ashâb'ına da haber verdi. Hiçbir felâket karşısında hissetmediği derecede üzüntü duydu. Otuz veya kırk gün kadar süreyle sabah namazlarında bu fâciaya yol açan kabilelere bedduâda bulundu. (Buhârî)

Ebu Berâ da kardeşinin oğlunun yaptığı bu edepsizliğe çok üzüldü, utandı, kederinden hastalanıp öldü.

Çok geçmeden bu kabilelere veba, humma, kıtlık, kuraklık düştü. Âmir bin Tufeyl bir savaş sırasında gözlerinden birini kaybetti, boynunda çıkan yumru bir çıiban yüzünden de öldü.

•

Amr bin Ümeyye -radiyallahu anh- serbest bırakılınca yürüyerek Medine'ye doğru yola çıktı. Karkara mevkiinde Âmiroğulları'ndan iki kişiye rastladı. Arkadaşlarını Bi'r-i maûne'de şehit eden kabileye mensup kimseler olduğu zannıyla bir fırsatını bulup her ikisini de öldürdü. Halbuki onlar Resulullah Aleyhisselâm'la görüşmüşler, kendilerine eman yazısı verilmişti. Fakat Amr -radiyallahu anh-ın bundan hiç haberi yoktu.

Medine'ye geldiğinde durumu bildirdiğinde Resulullah Aleyhisselâm: **"Sen ne kötü bir iş yapmışsın!"** buyurdu, onların diyetlerini ödeyeceğini söyledi.

Beni Nadir Savaşı:

Nadiroğulları ile Kureyzaoğulları adlı yahudi kabileleri Medine'ye iki saat uzaklıkta bulunuyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm bunların her ikisi ile de çeşitli antlaşmalar yapmıştı. Yahudilerin mal ve can emniyetleri sağlanmış, buna karşılık onların da maddi yardımda bulunmaları karara bağlanmıştı.

Şu kadar var ki; müslümanların Bedir'de elde ettikleri zafere sevindiklerini gören ve Tevrat'ta: **"Sancağı yere düşmeyecek olan muzaffer peygamber"** diye anılan âhir zaman nebisinin bu peygamber olduğunu söyleyen iki yüzlü yahudiler, Uhud savaşının müslümanlar aleyhine sonuçlanması üzerine tavırlarını tamamen değiştirdiler. Reci' ve Bi'r-i maûne fâciaları üzerine de müslümanların nüfuzunun iyice sarsıldığını sandılar.

Amr bin Ümeyye -radiyallahu anh- tarafından yanlışlıkla öldürülen iki kişinin diyetinin bir kısmı antlaşma gereği Nadiroğulları tarafından ödenmesi gerekiyordu. Resulullah Aleyhisselâm yanına

Ashâb-ı kiram'dan on kişi aldı ve Nadiroğulları'nın bulunduğu mahalleye giderek hisselerine düşen diyeti vermelerini istedi. Aynı zamanda yaptıkları antlaşmaya ne derece sadık olduklarını öğrenmek istiyordu. Yahudiler önce bu teklifi iyi karşıladılar, fakat sonra Resulullah Aleyhisselâm'ın ayaklarına kadar gelmesini fırsat bilerek suikast yapmayı plânladılar.

Sellâm bin Mişkem onları ikaz etti. *"Siz bu fikirden vazgeçiniz. Böyle bir işe yeltenecek olursanız, bu durum ona bildirilir. Aranızdaki ahdi bozmuş, kendinize yazık etmiş olursunuz."* dedi. Fakat sözünü dinleyen olmadı.

Resulullah Aleyhisselâm'ı bir evin gölgeğinde oturtuktan sonra damdan başına taş yuvarlayarak öldüreceklerdi. Cebrâil Aleyhisselâm gelerek durumu bildirdi. Resulullah Aleyhisselâm hemen bulunduğu yerden kalkarak Ashâb'ı ile beraber oradan uzaklaştı. Yahudiler suçüstü yakalanmış oldular. Resulullah Aleyhisselâm Medine'ye döndükten sonra Muhammed bin Mesleme -radiyallahu anh-i göndererek on gün içinde orayı terketmeleri haberini ilettiler. Aksi halde kendileri ile savaş yapılacaktı.

Bu karar Allah-u Teâlâ'nın şu hükmüne uygun düşüyordu:

"Bir kavmin (antlaşmayı bozmak hususunda) hâinlik yapmasından çekinirsen, sen de hak ve adaletle (onların seninle yaptıkları antlaşmayı aynı şekilde onlara at (antlaşmayı bozduğunu onlara bildir).

Çünkü Allah hâinlik yapanları sevmez." (Enfâl: 58)

Onların sürgün edilecekleri zaten Tevrat'ta da yazılı bulunuyordu. Allah-u Teâlâ suçlarına göre bu şekilde cezalandırmaya hükmetmişti.

Nadiroğulları hemen yol hazırlığına başladılar, yol azıklarını hazırladılar.

Fakat baş münâfık Abdullah bin Übeyy yahudilere haber salarak kendilerine destek vâdettiler, yerlerinden ayrılmamalarını, Resulullah Aleyhisselâm'a karşı gelmelerini istedi. Onlar da buna güvenerek kalelerine kapandılar. Resulullah Aleyhisselâm'a da haber gönderdiler ve: *"Biz yurdumuzdan çıkıp gitmeyeceğiz, elinden geleni geri koyma!"* dediler.

.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerde Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Resul'üm! Münâfıkların ehl-i kitap'tan inkâr eden dostlarına: 'Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye aslâ uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız mutlaka size yardım ederiz.' dediklerini görmedin mi?" (Haşr: 11)

Münâfıklar küfürde ve nankörlükte kardeşlikleri olan o kâfirlere sözde destek vermeye çalışıyorlardı. Onları çıkartmamak için her türlü itaatsizliği ve isyanı göze alacaklarını, şayet çıkmalarına mani olamazlarsa kendilerinin de yurtlarını ve mallarını bırakıp onlarla beraber gideceklerini, gitmelerine mani olacak olan kimseleri aslâ dinlemeyeceklerini söylüyorlardı. Savaşta düşmanlarına karşı onlardan tarafa olacaklarına ve savaşacaklarına yemin ederek söz veriyorlardı.

Halbuki onlar bu sözleri söylerken, bu sözlerini yerine getirmemek niyetiyle verdiklerinden dolayı yalancılardı.

"Allah onların yalancı olduklarına şahitlik eder." (Haşr: 11)

Onlar yeminlerinde durmayacaklar ve dediklerinin hiçbirini yapmayacaklardır.

Bundan sonra Allah-u Teâlâ münâfıkların durumunu daha geniş anlatarak şöyle buyurdu:

"Andolsun eğer onlar çıkarılsalar, onlarla beraber çıkmazlar. Savaşa tutuşmuş olsalar onlara yardım etmezler, yardım etseler bile arkalarını dönüp kaçarlar, sonra kendilerine de yardım edilmez." (Haşr: 12)

Şayet münâfıklar yahudilere yardımcı olacak olurlarsa, münâfıklar kesinlikle bozguna uğrayıp kaçacaklardır. Ne onlara yardım ederler, ne de onlarla birlikte savaşır.

Gerçekten de böyle oldu. Ne onlarla beraber çıktılar, ne de savaştilar.

"Onların kalplerinde sizin korkunuz Allah'ın korkusundan fazladır. Böyledir, çünkü onlar anlamayan bir topluluktur." (Haşr: 13)

Münâfıklar Allah'tan korktuklarından daha çok müslümanlardan korkuyorlardı. Gizli ve açıkta olanı bilen, her şeyi gören ve azabı şiddetli olan Allah-u Teâlâ'dan sakınmıyorlar, azabından korkmuyorlar ve gizli gizli münâfıklık ediyorlardı.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (37)

Bu Yolun Hakikati!

"Eûzu Besmele ile beraber, Allahümme Sâlli ve Allahümme Bârik duâlarına devam ettiğimiz halde, mütemadiyen okumamızı emrediyorlar.

Okuyoruz okuyoruz yine emrediyorlar.

Umumi belâya karşı olduğunu buradan anlıyoruz."

•

"Yatmadan önce dört Fatihâ-ı Şerif, bir Âyetü'l-Kürsi, Amenerresulu, üç İhlâs-ı Şerif, Felâk ve Nâs Sûrelerini okuduktan sonra istediğinizi okursunuz.

Yatarak katiiyen okunmaz, oturarak okumak lâzımdır. Edebe mugayirdir, saygısızlıktır."

•

"Eğer sizinle konuşurken, konuşmam başka, gayem başka olursa, o benim Allah'ımla arama perde olur.

Açık konuşayım. Çünkü sizinle konuşurken gaye ve maksadımı saklamış olabilirim, amma onu Allah'ım biliyor ya. Sizinle değil, o zaman Allah-u Teâlâ ile arama perde olur.

Bu yolun hakikati bu. Allah'ım bizi bize bir an bırakmasın."

•

"Muhaliif ve muarız gruplardan birisi fakirin iç durumunu öğrenmek maksadıyla istihare yapmış ve fakiri Lafza-i celâl ile işlemeli bir kaftan giymiş olarak görmüş. Herkes hayranlıkla bakıyormuş.

Bu rüyâsını bir kardeşimize anlatmış ve *"Ben onun iç yüzünü öğrenmek istedim, Cenâb-ı Hakk'da böyle gösterdi. Bunun sadece sana anlatıyorum, başka kimseye de anlatmadım"* demiş.

Anlatmak işlerine gelmiyor, çünkü birisi duyarsa belki uyanır.

Hazret-i Allah bunu ona kasten göstermiş. O rüyâ ile onu mesul edecek. **"Sen benden hakikati öğrenmek istedin değil mi? Ben de sana gösterdim, niye çevreni uyarmadın?"** diye mesuliyetleri çok büyük olacak.

Biz "O" diyoruz, başka bir şey demiyoruz. Bunun sırrı burada toplanıyor. O tecelli ediyor da kabuğu gösteriyor. Çünkü başkası onu göremez kabuğu görür."

•

"Yunus Emre -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Bırakalım davayı

Aşıka mana gerek.

Başını top etmeyen,

Yolda meydan bulamaz" buyuruyorlar.

Burada öyle sırlar varki...

Dava perdedir, onun Mevlâ'ya ulaşmasına manidir. Davayı bırakmak demek, nefsinin herkesten en edna duruma getirmek demektir. Boynunu uzatmış, acizliğini itiraf etmiş, benliğinden sıyrılmış. Bu hali onu top gibi yere koymuş. Her gelen onu iter-kakar. Gerek ibtilâlar, gerek düşmanların hasedi, söz, hâl ve hareketleri ile hakir görmeleri onu hep ileriye götürür. Meselâ; bir kumandan büyük bir yararlılık gösterdiği zaman, sınıf sınıf değil de otomatikman terfi eder, rütbesi yükselir. Onun da ibtilâsı nispetinde rütbesi yükselir. Derece tutulmuyor, o otomatikman ilerliyor."

•

"Gençliğimizde Düzce'de bir hadise geçti. Bir delikanlı var, kendisini çok iyi biliyorum, emsalimizdi. Aynı sokakta bir kıza aşık oluyor. Onu da biliyorum, Meliha idi ismi. Bunlar birbirini çok seviyorlar. Aralarında öyle bir sevgi husule gelmişki, o sevgi son zirvesine ulaşıyor, çocuk tahammül edemiyor ve ahirete intikal ediyor. Onun peşine bir hafta sonra da kız gitti.

Düşünün şimdi. Beşeri bir sevgi böyle olursa, ya bir kulun Mevlâ'sını ne kadar sevmesi lâzım?

Bir de Hazret-i Allah'ın kendisi için halkettiği, kendisine karşı muhabbet aşkı bahşettiği kullar var ki, cennet ona cehennem gibi gelir. Çünkü o cennet için, köşk için huri için yaratılmamış. Naim cennetine girecek olan kullar işte bunlardır."

•

"Dikkat ediyoruz ne zaman ibtilâ büyük olacaksa, hemen boğazımızı kesiyorlar. Gelecek ibtilânın büyüklüğünü oradan öğreniyoruz.

İbtîlâ acı gibi görünür. Fakat aslında ne kadar tatlıdır, ne kadar güzeldir.

Bazı dostlarımız yalnız diye bize acır, düşmanlarımız sevinir. Bize acıyan dostlarımız ne olur kendilerine acısalar! Çünkü beni benden fazla seven Allah'ım varken, benim için takdir ve hüküm yürütmüşken, dostum beni ne kadar sevebilir?

Gerçekten görüyorum ki, Allah'ım beni benden fazla seviyor. Çok defa uçurumun kenarına geliyorum, eğer beni bana bıraksa mahvolacağım. Beni tutuyor ve kurtarıyor.

Beni benden fazla seven Allah'ım bana kötülük yapar mı?

Hep bal verecek değil ya, bazen da zehir verir. İnsan sabrederse o zehir de bal olur."

•

"Bazı kimselerde bir lira, bazılarında bin, bazılarında milyarlar bulunur. Maneviyat da böyledir. Kimisi bir fincan suyu bulamaz, kimisinde havuz vardır, kimisi de derya kadar suya sahiptir."

•

"Efendim birbirinizi bırakmayın.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz;

"Bir mümin diğer mümin kardeşi için birbirine kenetlenen tuğlalar gibidir. Birbirinden kuvvet alır." buyuruyorlar. (Münâvî)

Ayrılanı şeytan kapar.

Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri: **"Kurda kuzuyu kaptıralım mı?"** buyurmuşlar.

Yani birisi ayrılıyor diye peşini bırakalım mı? Kurttan murad şeytandır. Kuzu ise ihlâslı bir ihvana işarettir. Bu kuzuya sahip çikalım, kurda kaptırmayalım mânâsındadır. Onun peşine gitmek ve bırakmamak lâzım.

Onun için insanın samimi olarak yolda bulunmak isteyen kimseyle beraber olması ve beraber ölmesi lâzım ki ahiret de beraber çıkabilelim."

•

"Halin güzel olacak, kalın olacak, fiilin güzel olacak, giyinişin güzel olacak, bilhassa istikametin güzel olacak. Hiçbir söz söylemesen bile, karşıdaki baktığı zaman ibret alacak, yolunu düzeltecek.

Sonra helâl lokma ile hikmet husule gelir, hikmetle konuşursun ve bu konuşma karşıdakine tesir eder. Yapmadığın bir işi söylemek yersizdir. Çünkü sen yapmıyorsun ki karşıdaki yapsın. Bir insan yaşayacak, yaşadığını tebliğ edecek. Allah-u Teâlâ murad ederse ona hidayet lütfedecek, aşı tutacak. Aşı tuttuğu zaman nasibini alır.

Sonra mülayim, tatlı, güzel sözlerle söz söylemek lâzım. Ne söyleyecek? Yâ Âyet-i kerime'den, Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor; yâ Hadis-i şerif'ten, Resulullah Aleyhisselâm böyle buyuruyor diyecek. Yahut ki filân zât şöyle buyuruyor. Oradan konuşacak, kendinden konuşmayacak ki nasihat yerine gelsin. O kelâmı işitsin, işitsin ki Cenâb-ı Hakk iman tohumunu kalbe ekerse yavaş yavaş kök salar, neşv-ü

nema bulur, imanlı bir ağaç olur. Bu sefer meyve de verirse, beşeriyet istifade eder. Kuru sözle olmaz."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (160)

**Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sırruh- (8)**

"ANKÂ-İ MUĞRİB Fİ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLIYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

**Daha Önce Zikrolunan Denizin,
Meydana Gelenlerin Üzerini Örtüp Kaplamasının Buna Nisbeti:**

Peygamber Muhammed Aleyhisselâm'ın doğduğu ay girince Sübhân beni; hem kendisinden bize bir "Vahiy" kalan, hem de ona göre bizde bir "Hitâb" kılınan İlham Resul'üne gönderdi. Sonra da onu, bu kitabın gizlilikleri ve saklı bir hazineyi ortaya koyacak olan sırrı hakkında, benim işimin hususiyetleri ile ilgili bir bahçede göz kamaştırıcı bir müjde takip etti.

Ben onu "**Kitâbu'l-Keşf ve'l-Ketm fî Ma'rifeti'l-Halife ve'l-Hatm**"; yani "Halife'nin ve Hatm'in Bilinmesi Hakkında Keşif ve Gizlilikler Kitabı" diye isimlendirmiştim. Bu alâmet hakkında Melik'e mürâcaat ettim, bana: "*Ey genç!*" dedi; daha sonra bana doğru yöneldi, bir şeyden geçti ve en kudsî mahallinden çıkıp indi. Hazret: "*Ona, 'Kitâbu Sidretü'l-Müntehâ ve Sırru'l-Enbiyâ fî Ma'rifeti'l-Halife ve Hatmü'l-evliyâ' adını koy!*" buyurdu. Ben ise; "Ben kendimde bu yönle ilgili herhangi bir nükte bulamadım. Beni aceleci kılma, telâş içinde tutma!" dedim. Bana: "*Ben (onu) diriltirim!*" dedi, ben de: "Dirilten de, öldüren de Rabb'imdir!" dedim.

Cumâ günü olunca, Evliyâullâh'ın ve kulların kalpleri ona dâvet edilerek, onlara ona **[15^b]** dönmelerine dâir bir hitapta bulunuldu. En kudsî makamdan, nefislere: "*Ey düzgün hitapçı ve şaşkın ayırıcı!* Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib ve Nüktetü Sırru's-Şifâ fî'l-Karni Lâhika bi-Karni'l-Mustafâ'ya *da mı kanaat getirmezsiz?*" diye hitap edilince, onun cihetleri de vârid kılındığı an; işte o an ben avucumun içini, yakınlık hazîresinden olan ilâhî bir cezbe ile soğumuş buldum, birtakım kelimelerin doğuşuna mülâkî oldum ve ayrıca kalbimi de devâ ile doldurdum.

Sonuç:

Bu işaretlerin hepsi, büyük bir nümûneye [18] değil, küçük bir numuneye mürâcaat eder. Fakat yine de ben sana en faydalı olanı beyan edeceğim. Zira senin için, yolun kolaylaşması kendisiyle alâkalı olan dışında, kendi düşüncenden çıkan şeyi bilmende herhangi bir fayda yoktur.

"Hatm" senin makâmının nihâyetine göre, makâmının kendisiyle hatmedildiği şey olduğu gibi; "Şemsü'l-Mağrib" de ilimlerin nûrlarından, senin göremediğin bir âlemde doğan ve hususi ve umumi sirlara göre kalbine tecellî eden şeydir.

İşte aynı şekilde; Seniyye ameline ve En ulu tecellîye göre, Peygamber'in sahâbesinden herhangi bir kişiyi öne geçirmiş olan şey, sana has kılınan zamanda, senin ihvânın arasında da meydana gelince; senin zamanın onların zamanıyla birleşir ve artık onların yoldaşı cümlesinden olursun.

Perdenin Kaldırılması ve [Ebu] Bekir'in Mücâhedesinin Buna Nisbeti:

Bir vakit, onun (Siddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-ın) zikrettiği ve bana yazılı bir biçimde vârid olan; "*Seni gören yok mu, ey Muhammed?*" sözü açıklanmıştı. Zira bu, emirlik vaktinde Emîr'in yardımcılığının ertelenmesi hakkında bir işarettir.

Eğer Siddîk halife olmasaydı; insanlar yoldan döner, keşif sona erer ve marifet bozulup giderdi. O ancak halifelik yapabileceği sâbit olduktan sonra "Halife" olmamış mıdır? Dinden dönenlerle mücadeleye de zaten bu nedenle koyulmuştur.

O'na da: "*Ey Muhammed, ey insan!.. Olanların oluşundan uzak olmamana rağmen, ne kadar da uzaktasın!*" demiştir. Nitekim zaten; o, değiştirme ve sonradan uydurma âleminde mevcut olmadığı için olanlar olmuştu.

Onun başka bir hikmeti de, [16^a] onda gizlenen bir sırda ilgilidir. Bu sır da onun zamânıyla bitişen devirlerde zuhûr edecektir.

Siddîk Hatm'in bayrağı altında, ondan daha aşağıda bulunan kimse olduğu gibi; sana gizli kalan "Şemsü'l-mağrib" de Siddîk'in mertebesinden daha aşağıdadır. Zira bu, kalplerde parılayan gaybî nûrlardandır ki, "Siddîk-ı ekber" in ona ulaşan bir kimse olmadığını biz dahi ondan buluruz. Bu gönül ve tefekkür makâmı ona âit değildir; bilâkis onun ulaştığı, onu aldatıcı bir şekilde derceden bir tuzaktan ibârettir.

İşte bu sır da, Allah-u Teâlâ'nın:

"Biz onları bilmedikleri bir cihetten aldatıp tuzağa düşürürüz." buyruğunun içindedir. (A'raf: 182-Kalem: 44)

Ona siddîkiyyet değil, ancak velâyet ehli ve kendisiyle vasıflanıldığı ve yolu tâkip edildiği nispette kurtuluş hakkındaki bir yolun inâyetiyle, Allah'ın katında kendisi için ezelf bir öncülük bulunan kimse erişebilir. Bunun içindir ki biz, "Hatm"i Siddîk'ın rütbesinin üstünde tuttuğumuz gibi, Şems'in ve onun O'na ulaştıran rûknünün de ondan daha aşağıda olduğunu ortaya koyduk. Zira Atîk'in (Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-ın) üzerinde yürüdüğü yolun da kurucusu olunca, "Hatm" nebevî bir hidâyet ve ulvî bir meşheddir. Tıpkı Hakk tuttuğu gibi; biz de bu nedenle onu Siddîk'ın fevkinde tuttuk. [19] O görünenle görünmeyen arasında değil, tâbî ile sahip arasında "Siddîkiyyet mişkâtı"ndan alan bir kimse iken; o (Hâtemü'l-evliyâ) nûrunu en büyük "Nübüvvet mişkâtı"ndan alır.

Kıyamet koptuğu gün Hatm'in cemaatin öncüsü olması sahih olunca, onun iki haşrı bulunduğu ve iki Hatm'in sahibi olduğu sabit olur. Haşrı hususunda, kabahat sahipliği de kendisine iştirak eder. Şu hale göre Hatm, hatemiyyeti ile eşsiz ve benzersizken, Melikî rütbeyle nefesine arınmayı tahakkuk ettiren rûhâniyyeti üzerine gâlip geldiği nispette de, insanlığı hususunda kabahat sahibidir. Bize göre bu makamda savunma ve çekişme olmaz. [16^b] O kendisindeki noksanlıkların izâlesine güç yetirebildiği nispette; iki, üç ve dört ashâbıyla beraber olup, ruhlar için bir emniyet olur. Kabahat ismi onun için

başka bir şekilde dönüştürülür; amma bu sayede dahi ondan sıyrılıp çıkmaz ve dolayısıyla da o yine kabahatsiz olmaz.

Biz onu "Hâtem" diye adlandırdık ve ayrıca onun veliler üzerinde hükmedeceğini de ortaya koyduk. Çünkü o kıyamet gününde, cismânî temsiliyle bir "Hâtem" olarak, sağ elinde apaçık bir "Melik'lik" mahâlli; rûhânî menziliyle bir "Hâtem" olarak da, sol elinde gizli bir "İmam'lık" mahâlli bulunduğu halde gelir. Sağındakini "Taayyün ehli" zümresinde neşreder, solundakini "Temkîn ehli" ile beraberken neşreder. İki ilmin tahsisine erdirilir ve iki isimle (kendisine) hitap edilir. Başlangıç hususunda reislik ve Âhir velâyet'te öncülük de ona verilmiştir.

Ey öz anlayış sahibi! Bu sırları, bu nûrların ışığıyla genişleterek iyi anla...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (93)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (6)

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Ahdini Neden Hiç Kimse Taşımaz?

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fusûsü'l-Hikem**" isimli eserinde Allah-u Teâlâ'nın Hâtemü'l-evliyâ'yı ezelden ayırdığına ve onun ruhî yapısına temas ederek şöyle buyurmuştur:

"Onun maddesi ruhlar arasındaki bir ruhtan değil, ancak Allah'tan gelir. Belki de onun rûhu, bütün ruhlara madde olur." (Fusûsü'l-Hikem)

Allah-u Teâlâ ezelden o iki nuru yarattı, murad ettiğini yerleştirdi, oradan yerleştirdi.

Allah'tan geldiği için onun ruhunun bütün ruhların mayası olduğunu beyan ediyor.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**Ankâ-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ**" isimli eserindeki: "**Benim ahdimi taşıyacak bir kimse de yoktur.**" sözünün mânâsı; yani veli olmadığı gibi, Emânât-ı ilâhî'yi ona yüklemiş, ondan başkası bu yükü taşıyamaz demektir. Onun ahdini taşıyan, onun yerine gelecek bir fert yoktur. Ona ihsan ve ikrâm edileni başkasına yüklememiştir, ona verilen başkasına verilmemiştir. Başkasına verilmediği için, bu soy ve bu ahlâktan gelecek kimse olmadığı için ve böyle bir zaman bulunmadığı için onun yerine gelecek kimse de yoktur.

Hâtemü'l-Velî, Mehdî Resul ve İsâ Aleyhisselâm'ın Vazifelerinin Mâhiyeti:

Daha önce muhtelif beyanlarımızda Hâtemü'l-velî'nin vazifesinin Hazret-i Mehdî ve İsâ Aleyhisselâm'ın vazifesi ile bitiştiğine işâret etmiş; Hâtemü'l-velî'nin Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetine, Hazret-i Mehdî'nin nübüvvetine, İsâ Aleyhisselâm'ın ise onun risâletine vâris olarak gönderileceğini haber vermiştik. Biz bu üç vazifenin birbirini tâkip edeceğini ve bitişeceğini izah etmek için "Üç merdiven" tâbirini kullanmışızdır. Yani âhir zamanda İslâm dininin müdâfaası da muzafferiyeti de bu üç zâtın eliyle gerçekleşecek, onlar gittikten sonra fitne ve fesad yeryüzüne tamâmen yayılıp kıyâmetin kopması gerçekleşecektir.

Nitekim bizim şimdi arzettiğimiz bu sırra asırlar önce Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri de işâret etmiş ve beşer içinde asıl fesâdın ikinci bin yılın en fazîletlileri olan bu üç zâtın zuhûrundan sonra gerçekleşeceğini haber vermiştir:

"Onlarla ilgili olan üç asrı değerlendirdikleri esnâda, ne zaman ki onu küçümseyerek kestirip atarlar; değerlendirme üstüne değerlendirmede, atıf üstüne atıfta bulunurlar. Nihâyetinde de: '(O devirde) artık herhangi bir hayır ve emir kalmaz!' diyerek neticeye ererler. Zirâ onlar, ona eriştikleri an, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in;

'Gelecek her zaman sizin için bir öncekinden daha kötüdür!' Hadis'ine tutunurlar. (Çünkü) onlar; Mehdî, Hâtemü'l-velî ve İsâ peygamber'in -salavâtullâhi aleyh- zamânından ibâret olan, üçüne tâbî olunduktan sonra gelecek dördüncü devri bilmezler. Hâlbuki beşer içinde (asıl) fesad, (bu) üç devir nihâyete erdiği zaman zuhûr eder." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 1287, vr. 54^b)

Binâenaleyh fitne ve fesadın son haddini bulduğu âhir zamanda, Hâtemü'l-velî'nin başlattığı îmân kurtarma mücâdelesini, onun hemen ardından gelecek olan Mehdî Resul Hazretleri ve İsâ Aleyhisselâm tamamlayacak, böylece üç vazife de tahakkuk edip birbiriyle mütemmim olacaktır.

Allah-u Teâlâ bu dîne hizmeti, bu şân ve şerefi bu necip millete bahşetmişti. Amma Türk milletinden din kaldırıldıktan sonra büyük bir fitne koptu; kopa kopa en fesâd zamanına kadar geldi. O zaman bu zamandır. Fakat Allah-u Teâlâ, gönderdiği o kimselerle bu fesâdı kaldırmayı ve "Nür"unu tamamlamayı da vaadetmiştir. Hüsâmeddîn el-Bitlisî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Şerhu Hutbetü'l-Beyân"** isimli mecmuadaki risalesinde şöyle buyuruyor:

"Dünya hâlinden âhîret hâline intikâl sofrası, kıyâmetin kopuşu ve vaad edilen âhir zamandaki Mehdî'nin önündeki set onunla açılır." ("Mecmû'a-i Şerhu Hutbetü'l-Beyân li'l-Hüsâm el-Bitlisî", Konya Bölge Yazma Eserler Ktp. Akseki, nr.: 164, vr. 268)

Bu meyanda ortalık çok bozulacak, daha da karışacak. Çok büyük sıkıntılar olacak. Harp sıkıntıları, geçim sıkıntıları, telâşlar başgösterecek. Din kalktıktan sonra fesadçılar yürüdü yürüdü, ifsad son haddini buldu; küfür, isyan, dinden çıkma moda oldu. Öyle bir gündeyiz ki; artık doğana sevinmemeli, îmânla göçene üzülmemeli!..

Hazret-i Muâviye -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Belâ ve fitneden başka dünyanın hiçbir şeyi kalmadı!" buyurmuşlardır. (İbn-i Mâce: 4035)

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hâdiseler, çok büyük sıkıntılar olsa gerek. Bu otuz sene zarfında Allah'u-âlem öyle hâdiseler olacak ki; öyle şiddetli harpler, öyle büyük felâketler, öyle büyük zelzeleler olacak ki, bunlar tasavvurun hâricinde olacak!

Dünya milletleri harbe hazır durumdadır, savaş ha patladı ha patlayacak. Yalnız emr-i İllâhî'yi bekliyor. Savaşların çıkması İllâhî hükme bakar. Çünkü Cenâb-ı Hakk'ın izni olmadıkça bir yaprak dahî düşmez.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde:

"O'nun ilmi dışında bir yaprak dahi düşmez." buyuruyor. (En'âm: 59)

Bunlar hep O'nun takdiri ile oluyor. Amma Allah'u-âlem bu otuz sene içinde çok mühim şeyler olacak; dünya düzlenecek, dümdüz olacak! Kişi istese de, istemese de mukadderât ne ise o olacak. Dünya bidâyete dönüyor; yâni dünya o nispette bitecek ve insanlar yeryüzünden silinip gidecek. Bunları size şimdiden hatırlatıyorum; şimdiden Hazret-i Allah ve Resûl'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın, bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın!..

Artık kendinize gelin; dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın! Bugün dünyaya dalma günü değildir; helâlinden rızık kazanma, tedbirli olma ve Hazret-i Allah'a yönelip gönül verme günüdür. Böyle bir zamanda bir mü'minin ne lâzımsa onu temine çalışması, çok uyanık olması gerek. Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sona kalan dona kalır. O zaman gelince herkes bunu görecek, bunlara inanacak amma, artık iş işten geçmiş olacak!..

Bundan sonra çok çetin harpler olacağını, kapıda olduğunu haber veriyoruz. Amma nasıl harpler olacak? Tasavvurun haricinde... Bu harplerde çok az insan kalacak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadîs-i şeriflerinde; **"Elli kadına bir erkek düşecek kadar erkeklerin azalacağını"** haber vermişlerdir. (Buhârî)

Öyle şiddetli harpler olacak ki; bu harplerde çok erkek zâyî olacak, sayı itibari ile elli kadın bir erkeğin himâyesine girecek. Önümüzdeki harpler Allah'u-âlem bunu gösteriyor. Artık bundan sonra harâbiyet günleri başlıyor.

Allah-u Teâlâ İsrâ Sûre-i şerifinde kıyamet günü gelmeden önce helâk olmaktan, ya da şiddetli azabın gelip çatmasından kurtulabilecek hiçbir memleket halkı bulunmadığını beyan buyurmaktadır:

"Hiçbir memleket hâriç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezâlandırırız! Bu, Kitap'ta (Levh-i mahfûz'da) yazılıdır." (İsrâ: 58)

Binâenaleyh dünya şimdi yıkıma doğru gidiyor, *"Hazır olun!"* demek istiyoruz. Şu kadar var ki dalâlet ehli, fâsıklar hâlâ eğlencede, hâlâ zevk-ü sefâda, önündeki karanlığı göremiyor. Fakat Hakk'a yakın olanlar, yıkım olsa da, yapım olsa da ibâdet ve taatında... Bize Allah gerek, O'na yönelmemiz gerek; O ister yapar, ister yıkar!

Allah-u Teâlâ'nın açık bir fermân-ı ilâhî'si var; küffâr ne kadar İslâm'ı söndürmeye çalışırsa çalışsın, o bir fırkayı kıyâmete kadar pâyidâr edeceğine ve nihâyetinde muzafferiyeti İslâm'a bahşedeceğine dâir vaad-i Sübhânî'si var. Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyuruyor:

"Kim Allah'ı, onun Peygamber'ini ve müminleri dost edinirse, bilsin ki galip gelecek olanlar Allah'tan yana olanlardır." (Mâide: 56)

"Müminlere yardım etmek üzerimize hak olmuştur." (Rûm: 47)

"Onlar Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Halbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır." (Sâff: 8)

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

MARİFETULLAH EHLİ ve MARİFETULLAH İLMİ (3)

İmam-ı Gazâlî ve Ledün İlmî

İmam-ı Gazâlî ve Ledün İlmî:

Ledün ilmîni "İlham nurunun kâmil insan ruhuna bir sirayeti" olarak tarif eden İmâm-ı Gazâlî - rahmetullahi aleyh- Hazretleri "Er-risâletü'l-ledüniyye" adlı risalesinin giriş bölümünde şöyle buyurmaktadır:

"Hamd, has kullarının kalplerini velâyet nuruyla bezeyen, ruhlarını lütfun en güzeliyle terbiye eden ve bilgi anahtarıyla irfan sahibi bilginlere tevhid kapısını açan Allah'a mahsustur.

Koruyup gözeten, Hakk'a çağırın, ümmetin hidayet rehberi ve peygamberlerin efendisi Peygamberimiz Aleyhisselâm'a ve onun ehl-i beytine, âl ve ashabına salât ve selâm eylerim.

Ey okuyucum! Arkadaşlarımızdan biri, bir âlimin, güzide mutasavvıfların dayandığı Gayb ve Ledün ilmîni inkâr ettiğini anlattı. Bu Gayb ve Ledün ilmî ki, tasavvuf ehli ona bağlanır ve onun öğrenme ile elde edilen ilimlerden daha kuvvetli ve sağlam olduğunu söyler. Yine bu arkadaşım bana bu Ledün ilmîni inkâr edenin şöyle dediğini anlattı: 'Mutasavvıfların ledün ilmîni benim aklım almıyor. Zannetmiyorum ki, bu dünyada hiçbir kimse tahsil etmeden, düşünerek, hayaline dayanarak gerçek ilimden bahsedebilsin.' Ona dedim ki:

'Bu adam tahsil yollarını anlamamış, insan ruhunun ne olduğunu ve özelliklerini, gayb ve melekût ilimlerini nasıl alabildiğini bilememiştir.'

Arkadaşım dedi ki:

'Evet, bu adam, 'İlim, yalnız fıkıh, Kur'an tefsiri ve kelâmdan ibarettir. Bunların ötesinde başka bir ilim yoktur! Bu ilimler de ancak öğrenme ve çalışma ile elde edilir.' diyor.'

Ben de dedim ki:

'Evet, o halde tefsir ilmî nasıl öğrenilecek? Çünkü Kur'an-ı kerim herşeyi kapsayan bir okyanustur. Onun bütün mânâları ve tefsirinin hakikatları halkın elinde dolaşan şu tefsir kitaplarında zikredilmemiştir. Bilâkis tefsir ilmî, bu iddia sahibinin bildiğinden de başkadır.'

Arkadaşım dedi ki:

'Bu adam sadece Kuşeyrî, Sâlebî, Mâverî ve diğerlerine nisbet edilen ve halk arasındaki meşhur olan tefsir kitaplarını tanıyor.'

Ben de dedim ki:

'Bu adam, hakikat yolundan uzaklaşmıştır. Çünkü Sülemî tefsirinde az-çok araştırma yapanların birçok sözlerini toplamıştır. Bu sözler diğer tefsir kitaplarında zikredilmemiştir. Bana öyle geliyor ki ilmî, yalnız fıkıh, kelâm ve halka hitabeden tefsirden ibaret sayan bu adam, ilimlerin

bölümlerini, tafsilâtını, derecelerini, hakikatlarını bilmiyor, görünen ve görünmeyen yönlerinden de habersizdir. Cahilin bilmediği şeyi inkâr etmesi âdettendir. Bu iddia sahibi de hakikat şerbetinin zevkini tatmamış ve Ledün ilmine vâkıf olamamıştır. Öyleyse bunu nasıl kabul etsin! Ben, zaten onun bilmediği şeyi taklid veya tahmin suretiyle kabul etmesine rızâ gösteremem.'

Dostum dedi ki:

'Ben sizin, ilimlerin derecelerini anlatmanızı, sahip olduğunuzu iddia ettiğiniz bu Ledün ilminin gerçekliğini ortaya koymanızı, bu ilmi kendinize göre ele almanızı ve ispat etmenizi istiyorum.'

Ben de:

'Bu anlatılmasını istediğiniz ilim cidden zor bir iştir. Fakat durumumun müsaade ettiği, vaktimin elverdiği ve gücümün yettiği kadar bir başlangıç yapabilirim. Sözü uzatmak istemem; çünkü sözün en iyisi kısa ve öz olanıdır.' dedim.

Allah'tan yardım ve başarı dileyerek bu fasıllarla kıymetli dostumun arzusunu yerine getirdim."

İmâm-ı Gazâlî -rahmetullahi aleyh- Hazretleri adı geçen risalesinde "Ledün ilmi" hakkında gerekli açıklamaları yaptıktan sonra özet olarak şöyle buyurur:

"İlâhî öğretim de iki kısma ayrılır:

1. Vahiy gönderme

2. İlham

İlham; Küllî ruhun, berraklığına, kabiliyetine ve istidadına bağlı olarak insan ruhunun uyanmasıdır. İlham, vahyin basit bir şeklidir. Çünkü vahiy gaybı açık olarak bildirmesidir, ilham ise gaibteki şeye bir işarettir.

Vahiyden hâsıl olan ilme Nebevî ilim, ilhamdan hâsıl olan ilme ise İlm-i Ledün denir. Ledün ilmi, Yaradan ile ruh arasında bir vasıta olmaksızın hâsıl olur. Bu gayb lâmbasından gelerek, hoş ve lâtif bir kalbe düşen ışık gibidir.

Ledün ilmi derecesine ulaşanlar çok tahsilden ve öğrenme yorgunluğundan uzak olurlar. Az öğrenir çok bilirler. Az yorulup çok istirahat ederler.

Bilmiş ol ki, vahiy kesildi, peygamberlik kapısı kapandı. Hakikat ortaya konduktan ve din tamam olduktan sonra peygamber gönderilmesine insanların ihtiyacı kalmadı. Fakat ilham kapısı kapanmamıştır, küllî ruhun nurundan ümit kesilmemiştir."

•

İhyâ-u ulûm'id-din adlı eserinde ise şöyle buyururlar:

"Sakin anlamıyorum diye bu ilmi inkâra kalkışma. Akli ilimleri kavradığını zannederek çizmeden yukarı çıkan âlimlerin helâk noktası burasıdır. Allah dostlarının bu hallerini inkâr eden bir ilimden, cehâlet çok daha iyidir. Kaynak bir olduğu için, velîleri ve kerâmetlerini inkâr, peygamberleri ve mucizeleri inkâr demektir. Peygamberleri inkâr ise tamamen dinden çıkmaktır."

•

Hazret'in:

"Allah-u Teâlâ'yı tanımanın diğer mârifetlerden daha lezzetli olduğuna" dair bir beyanları da şöyledir:

"İlim ve mârifetin lezzeti anlaşılınca, bazı ilimlerin daha lezzetli olduğunda şüphe kalmaz. Çünkü malum (bilinen) ne kadar büyük ve şerefli olursa, ona ait bilgi de o kadar lezzetli olur.

Meselâ memleketi idare etme ilmi, terzilikten ve çiftçilikten daha lezzetlidir. Bunun gibi, dinin hakikatini ve inceliklerini bilmek, gramer ve lûgat bilgisinden lezzetlidir. Padişah'ın sırlarını bilmek, vezirin sırlarını bilmekten daha lezzetlidir.

Demek ki, bilinen şey ne kadar şerefli ise, onu bilmek de o kadar lezzetli ve zevklidir. Dikkat buyurun! Var olanlar içerisinde daha şerefli, daha azametli, daha mükemmel ve celâl sahibi olan Allah-u Teâlâ'dan başka kim vardır? Bütün kemâl ve cemalleri yaratan O'dur.

Hiçbir hükümdarın memleketini idaresi, göklerin ve yerin melekûtunu ve bu âlemin düzenini sağlayan Allah-u Teâlâ'nın tedbiri gibi düzenli değildir. Allah-u Teâlâ'dan daha güzel, daha kâmil hiç kimse yoktur. O halde O'nu görmekten, O'na bakmaktan daha lezzetli bir bakış olabilir mi?

Bundan anlaşılması oldu ki, Allah-u Teâlâ'yı ve kendisine ait sırları bilmek, bütün bilgilerden daha lezzetlidir."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

Zekât Hesabında Nisab ve Aslî İhtiyaçlar

A) Nisab:

Nisab demek, zekâtın farz olması için dinin tanıdığı mal miktarı demektir. Zekât verilecek malın cinsi değişmekle nisab şekli de değişir.

Allah-u Teâlâ'nın kuluna ihsan ettiği mal, borcundan ve hâcet-i asliyesinden yâni aslî ihtiyaçlarından sonra, zekât verecek nisab miktarına yükselirse, bu gibi kimseler dinde zengin sayılırlar.

Meselâ koyun kırka, sığır otuza, deve beşe ulaşır; gümüş ikiyüz dirhemi, altın yirmi miskali bulursa veya bunların değerinde ticaret malı mevcut olursa, zekât vermek farz olur.

Böyle altını olmaz da, onların tutarı kadar nakit para bulunursa, onların da zekâtı verilecektir.

Zekât verebilmek için eldeki malın **Nâmî** yani artmaya müsait olması, **Hakikaten** veya **Hükmen** artıcı olması gerekir. Malın hakikaten artıcı olması, ya ticaret yolu ile veya hayvanlarda olduğu gibi üreme sureti ile olur. Hükmen artıcı olma, ticarete konmayan altın, gümüş ve paradır.

B) Aslî İhtiyaçlar (Hâcet-i Asliye):

Hâcet-i asliye demek, hayatta oldukça insanın muhtaç olduğu şeyler demektir. İnsanın geçimini sağlayan zarurî ihtiyaçlar her şeyden önce gelir. Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Her mal sahibi malında daha çok hak sahibidir." buyurmuşlardır. (Beyhâkî)

Ev-apartman, dükkân-mağaza, bağ-bahçe, han-hamam-otel, ev döşemesi, mobilyalar, altın ve gümüş olmayan kap-kacak gibi eşyalar, ev eşyaları, silahlar, ilim adamının kitapları, her türlü sanat aletleri, binek hayvanları, otomobil, ihtiyaçtan fazla bile olsa yazlık-kışık elbiseler, yatak-yorgan, cariyeye, kişinin geçindirmek mecburiyetinde olduğu kimselerin bir yıllık masrafları aslî ihtiyaçlardır.

Bu sayılanlardan ayrı ayrı her biri veya hepsi ihtiyaçtan fazla ve kıymetleri de zenginlik derecesinden aşırı bile olsa, meselâ lüzumundan fazla halı, buzdolabı, çamaşır makinesi olsa, bunları bulundurmakta ticaret kasdı yoksa, zekât lâzım gelmez.

Hatta değerlendirildiği takdirde nisaba baliğ olsalar bile, zekât vermeye mecbur değildirler.

Ancak bunlar zengin durumda oldukları için kurban kesmeleri gerekir. Zekât da alamazlar.

Kadınların ziynet için kullandıkları inci, elmas, zümrüt, yakut veya bunlara benzer mücevherlerden ticaret kasdı olmadıkça zekât lâzım gelmez.

Sanat erbabının kullandığı aletlerden, meselâ bir doktorun âlet ve makinalarına da zekât gerekmez. Yalnız bu yollardan elde ettiği sermayenin gereken şartlardan sonra zekâtını vermesi fârzdir.

Fabrika, dükkân, daire, otomobil gibi enval, ticaret malı olmazsa zekâta tabi değildir.

Bunların gelirlerinden zekât verilir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz. (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (6)

Hem Ciharyâr-i Güzin Hem de Aşere-i Mübeşşere:

Aşere-i mübeşşere'den olan Saîd bin Zeyd -radiyallahu anh- der ki: **"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in şöyle söylediğini işittim: "Ebu Bekir cennetliktir, Ömer cennetliktir, Osman cennetliktir, Ali cennetliktir, Talha cennetliktir, Zübeyr cennetliktir, Sa'd bin Mâlik cennetliktir, Abdurrahman bin Avf cennetliktir, Ebu Ubeyde bin Cerrah cennetliktir."**

Râvi der ki: **"Zeyd onuncuda sükût etti. Dinleyenler: "Onuncu kim?" diye sordular.**

(Bu talep üzerine):

"Saîd bin Zeyd!" dedi. Yani bu, kendisi idi.

Sonra ilâve etti: **"Allah'a yemin ederim ki, onlardan birinin Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile birlikte yüzü tozlanacak kadar bulunuvermesi, sizden birinin ömrü boyu çalışmasından daha hayırlıdır, hatta ömrü Nuh Aleyhisselâm'ın ömrü kadar uzun olsa bile."**
(Ebu Dâvud: 4648)

Ubudiyet:

Önce Resulullah Aleyhisselâm'da daha sonra da Hazret-i Allah'ta fenâya erdi, vuslatı buldu, marifet-i ilâhi kaynağına ulaştı.

Huşû ve takvâ üzere ibadet eder, namaza kalktığında havf ve haşyetten dolayı tir tir titrerdi. Gözü yaşlıydı. Kur'an-ı kerim okurken hem ağlar, dinleyenleri de ağlatırdı.

Muhabbetullah ile ciğeri püryan olduğundan, yanında duranlar onun ağzından yanık ciğer kokusuna benzer bir koku duyduklarını anlatırlardı.

Bir gün bir zât Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e gelir ve der ki **"Yâ Resulellah! Senin arkadaşın Ebu Bekir her gün evinde ciğer pişiriyor, kokusu geliyor, komşuluk hakkını bize vermiyor."**

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-i çağırır ona durumu sorar. O da buyurdu ki: **"Yâ Resulellah! Bizim evimizde ciğer pişmez. Şu kadar var ki, Allah-u Teâlâ'ya muhabbetimden ciğerlerim kavruluyor, onlar onun kokusunu duysa gerek."**

Cahiliyet zamanında dahi asla puta tapmamış, içki içmemiştir. Haramdan ve şüphelilerden son derece sakınırdı. Nitekim bir kölesinin sihir karşılığı aldığı sütü içince, boğazına parmak salarak istifra etmeye başlamış, neredeyse ölecek hale gelmişti. Daha sonra;

"Allah'ım! Midemde kalıp damarlarıma karışan kısımdan sana sığınırım." diye duâ etti.

"Başıma ne geldiyse hep bunun yüzünden" der, dilin afâtından çok korkardı. Son derece sade yaşar, geçimini ticaretle temin ederdi. Evi misafire her zaman açıktı.

.

Hazret-i Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet olduğuna göre Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Bugün sizden kim oruçlu olarak sabahladı?"

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-: **"Ben!"** dedi.

Resulullah Aleyhisselâm: **"Bugün kim bir cenazeye katıldı?"** buyurdu. Yine Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-: **"Ben!"** dedi.

Resulullah Aleyhisselâm: **"Bugün kim bir hastayı ziyaret etti?"** dedi. Bu sefer de Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-: **"Ben!"** dedi.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Bunlar bir kimsede biraraya geldi mi, o kimse mutlaka cennete girer!" buyurdular." (Müslim)

.

Halife olduktan sonra bir hutbesinde şöyle dediği rivayet edilmiştir. Kays İbn-i Hazm anlatıyor:

*"Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Cenâb-ı Hakk'a hamd ve senâdan sonra dedi ki: **"Ey insanlar siz şu Âyet-i kerime'yi okuyorsunuz amma yanlış anlıyorsunuz:***

"Ey iman edenler! Siz kendi nefislerinizi ıslah etmeye bakın. Siz doğru yolda buldukça yoldan sapanların size zararı olmaz. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O zaman yaptıklarınızı size haber verecektir." (Mâide: 105) *Âyet-i kerime'sini okudu.*

Biz Hazret-i Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in; "İnsanlar zâlimi görüp elinden tutmazlarsa Allah'ın hepsine umumi belâ göndermesi yakındır." dediğini işittik.

Ben de; "İçlerinde kötülükler işlenen bir topluluk bu kötülükleri bertaraf edecek güçte olduğu halde seyirci kalır, müdahale etmezse Allah'ın umumi belâ göndermesi yakındır." dediğini işittim." buyurmuşlardır."

.

Ebu Bekir Sıddık -radiyallahu anh- Hazretlerimiz kabrini kazan bir zâta:

"Kabir kazmak marifet değil, kabir için hazırlanmak marifet." buyurmuşlardır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Füze İhalesi", "Füze Kalkanı" ve Türkiye'nin Siyasî Konumu

"Füze savunma radarı"nın Malatya'ya yerleştirilmesi Amerika ve Batı'yı müthiş derecede memnun ettiği gibi; "Uzun Menzilli Hava Savunma Füzesi" ihalesinin Çinlilere verilmesi kararı da onları ziyadesiyle rahatsız etti.

Türkiye'nin "Uzun Menzilli Hava Savunma Füzesi Projesi"nde Çinli CPMIEC (China Precision Machinery Import and Export Corporation) firması ile sözleşme görüşmelerine başlama kararının Batı ülkeleri nezdindeki etkisi epeyce güçlü oldu. MİT Müsteşarı üzerinden yapılan belaltı vuruşların en büyük sebeplerinden birisinin bu olduğunu tahmin etmek zor değil.

NATO Üzerinden Türkiye'ye Yapılan Baskı:

ABD Ankara Büyükelçisi "Endişelerimiz var." dedi. "Füzeleri üreten şirkete karşı ABD'de yaptırım uygulanması konusunda iki yürütme kararı ve bir de kanun var. Türkiye ile Çinli bir firma arasında varılması muhtemel anlaşma konusunda büyük endişe duyduğumuz sır değil." diye konuştu.

NATO Genel Sekreteri Rasmussen de alınacak sistemlerin NATO ile uyumlu olması gerektiğine dair açıklamasında "Hangi sistemi alacağına Türkiye kendisi karar verir. Fakat NATO perspektifinden bakıldığında alımı planlanan sistemin diğer ittifak üyelerindeki benzer sistemlerle birlikte çalışabilmesi, uyumlu olması son derece önemli. Türkiye'nin, NATO'nun bu pozisyonunun farkında olduğundan ve Türk makamlarının nihai karardan önce bunu gözönünde bulunduracaklarından eminim. Anladığım kadarıyla nihai karar henüz verilmiş değil" diye konuştu.

İzmir'deki NATO üssünün Amerikalı komutanının açıklamaları da basında şöyle haber oldu:

"İzmir Şirinyer'deki NATO Kara Komutanlığı, geçen yıl kurulmasının ardından operasyon kabiliyetinin ön aşamasını tamamladı. Pazartesi günü yapılan töreni izleyen CNN Türk editörü Ahu Özyurt, üssün komutanı Korgeneral Frederick Ben Hodges ile konuştu. Türkiye'nin Çin'den füze almasıyla ilgili de yorum yapan Korgeneral, "Elbette Çin'den almakta özgürsünüz ancak NATO sistemiyle kullanamazsınız" dedi.

NATO'nun Türkiye için kritik bir önem taşıdığını belirten Hodges, "Suriye'den size yönelik bir tehdit oluştuğunda 28 ülkelik bu ittifak neredeyse rekor denebilecek bir sürede karar aldı ve Patriot bataryalarını getirdik. Bunun ne anlamı var? Bu NATO'nun Türkiye için ne kadar kritik önemde olduğunu bence gösteriyor. Hem de 1952'den bu yana İzmir'de hep bir NATO üssü olmuş, bu Türkiye'nin de ittifaka olan bağlılığını gösteriyor. Ve tabii çevrenize bakın. Ortadoğu, Balkanlar, hemen tepenizde Rusya... Böyle bir coğrafyada biz çevrenizdeki potansiyel düşmanlara da "Bakın burası NATO toprağı" diyoruz. Bir şey yapmaya niyetlenirseniz bilin ki Türkiye NATO'dur" dedi.

"NATO ÇİN YAPIMI SAVUNMA SİSTEMİNE İZİN VERMEZ"

Türkiye'nin çok tartışılan Çin'den füze alma kararını da açık sözlülükle değerlendiren Hodges, "Tabii ki her ülke kendi istediği sistemi almakta özgürdür ama bir ittifakın içinde olmanın temel kuralı, sistemlerin ve prensiplerin birbirleriyle eşgüdümlü olmasıdır" dedi. Türkiye'nin almayı planladığı sistemin NATO'nun anti- balistik füze sistemine hiçbir şekilde entegre olamayacağı için sorun olduğunu belirten Hodges sözlerine şöyle devam etti:

Modern silahlar üretilirken, alt yüklenim, yazılım, taahhüt gibi bir dizi alt kalemle karşı karşıyasınız. Fişi takip hiç sorun yaşamamayı bekleyemezsiniz. Güvenlik açıkları, siber erişim, korsanlık gibi bir dizi sıkıntılar var. Bence NATO Çin yapımı bir savunma sistemini kendi sistemiyle eşleştirmeye hiçbir zaman izin vermez ve vermemelidir. Amerikan, ya da Fransız malı almanız ya da işin ekonomisi değil önemli olan. NATO ile kullanamayacağınız bir malı alıyor olmanız." (23 Ekim 2013, Hürriyet)

"NATO izin vermez.", "Türkiye NATO toprağı"... gibi açıklamalar bize hangi rolün biçildiğinin bir göstergesi. Ve görülüyor ki Türkiye harp kaybetmediği halde yabancı askerî üslere izin vermekle, vatan toprağına yabancı asker sokmakla harp kaybetmiş ülke gibi, "Kunta Kinte" muamelesi görüyor.

Çinliler 1 milyar dolar ucuz teklif verdi, ortak üretimi ve teknoloji transferini kabul etti, füzelerin daha kısa bir zamanda teslimini taahhüt etti. Bu kadar avantajına rağmen adamların hep bir ağızdan "Sen kendi menfaatini düşünemezsin." diye koro tutması enteresan bir durum. Yavuz hırsız misali sanki suç işlemiş gibi baskı altına almaya çalışıyorlar.

Neden Bu Kadar Rahatsızlar? Mesele Sadece Füze Değil:

Batı bu işe neden bu kadar hazımsız yaklaştı? Türkiye'nin kendi menfaatini kollamasından niye bu kadar rahatsız oldu?

Bunun sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Türkiye Müttefik Değil, Rakip Olarak Görülüyor:

Birincisi, biz her ne kadar NATO üyesi ve Batı savunma blokunun bir parçası olsak da Batı Türkiye'yi yüzyıllardır süren "Haçlı Zihniyeti"nin de etkisi ile her zaman bir rakip ve düşman olarak gördü. Türkiye o kadar zayıf düştüğü dönemlerinde bile bizden çekindi, korktu. Bu yüzden hiçbir zaman güçlenmemizi istemediler. Yakın tarihte en büyük zararı müttefik dediğimiz bu ülkelerden gördük. İç karışıklık, terör, ekonomik, sosyal, psikolojik harp.... her türlü sinsi düşmanlığa maruz kaldık.

Ve bizim müttefik diye dilimize doladığımız ülkeler işte tam bu yüzden bizi engellemeye çalışıyor. Türkiye'nin kendi bağımsız teknolojisini geliştirmesini istemiyor.

Çünkü daha önceki yazılarımızda da değindiğimiz gibi füzeyi üreten ülkeler bu füzelerin kendisine veyahut istemediği hedeflere yönelik olarak kullanılmasını engelleyebilmek için gerekli tedbirleri alıyor ve yazılım kodlarını rakip olarak gördüğü ülkeler ile paylaşmıyor. Bu sebeple Türkiye'nin kendi gemisini, füzelerini, tankını vs. geliştirmesi müttefiklerimizi(!) fazlasıyla rahatsız ediyor.

Ancak ne yazık ki hâlâ bunlarla "Dostumuz", "Müttefiğimiz" edebiyatı yapıyoruz. Tarihte dünyaya nizam vermiş bu milleti maskara durumuna düşürüyoruz. Düşmanı içimize alıyoruz, sonra da "Düşman bize böyle yapıyor!" diye şikâyet ediyoruz.

2. İsrail Etrafında Kontrol Edemediği Hiçbir Güç İstemiyor:

İkincisi; Ortadoğu'daki İsrail faktörüdür.

İsrail özellikle son yıllarda Türkiye'den aldığı desteği göremediği için Türkiye'yi de düşman olarak görüyor ve kendi güvenliğine tehdit oluşturabilecek kitle imha silahı, uzun menzilli füze vb. teknolojilere sahip olan, olmaya çalışan ülkeleri engellemek için elinden gelen her yolu denemeye çalışıyor.

Nitekim MİT Müsteşarını diline dolayan yahudi haber kanallarının kervanına katılan Amerikan gazeteleri ve gazetecileri de yahudi kimliği ile tanınıyor.

3. Türkiye'yi NATO ve Batı Savunma Blokunun Piyonu Gibi Gösterme Gayreti:

Üçüncüsü; Türkiye'nin dünyada oluşan ve oluşturulmaya çalışılan yeni kutuplaşmadan hangisine dahil olacağı büyük önem arz ediyor. Zira Türkiye dahil olduğu terazinin kefesini ağırdacak derecede hayati bir konuma ve güce sahip. Bu sebeple bizi kendi savunma bloklarının bir parçası, piyonu yapmaya, böyle bir görüntü vermeye büyük önem veriyorlar.

Türkiye'nin füze ve radarları hakkındaki kararları bu yüzden büyük önem arz ediyor.

2011 yılında Malatya'ya Füze Savunma Radarı konulmasına evet dememiz bu açıdan Amerika ve Batı için büyük bir zafer oldu. Biz bu kararı alıncaya kadar peşimizde çok dolandılar. Muvaffak olunca çok rahatladılar. (Bütün musibetler de bu karadan sonra bizi bulmaya başladı.)

Ve bu görüntüyü bozacak her şeyi engellemeye çalışıyor.

Bu yüzden "Füze savunma radarı"nın Malatya'ya yerleştirilmesi kararı ne kadar büyük bir hata ve handicap olmuşsa; bu füze ihalesinin Çinlilere verilmesi kararı da -o kadar büyük olmasa da- ziyadesiyle olumlu bir gelişme olmuştur.

Ancak Türkiye'yi bu kararından döndürmek için çok uğraşıyorlar. Yeni bir zafer kazanmak istiyorlar. Bakalım Türkiye bu kararının arkasında durabilecek mi, müttefik(!)lerinin baskısına boyun eğecek mi? Daha önce NATO Genel Sekreteri seçiminde vb. konularda attığımız geri adımlardan bir tanesini daha atacak mıyız? Dışişleri Bakanı'nın CNNTürk'e konuşurken "*İhale sonucundaki sıralamanın başında Çinli şirket var, ancak bu nihai bir tercih değil*" demesi bu şüpheyi doğurdu. Amerika her bastırıldığında geri adım atan bir ülke mi olacağız? Bekleyeceğiz, göreceğiz.

Türkiye Yerli Savunma Sanayiini Geliştirmeye Çalışıyor:

Bilindiği üzere Türkiye son yıllarda yerli savunma sanayiini geliştirmeye, dışa bağımlılıktan kurtulmaya çalışıyor.

Kendi imkânları ile üretilmediği alanlarda ortak üretim yoluyla teknoloji transferi yapmaya çalışıyor. ATAK Saldırı helikopteri ihalesi bunun bariz bir örneğini oluşturuyor. İtalyan Agusta Westland firması ile yapılan anlaşma çerçevesinde Türkiye'de üretilen helikopterler epeyce bir yerli karakter kazandılar ve Türkiye'nin istediği şartlara göre dizayn edildiler. Türkiye daha önce hiçbir Amerikan firmasından elde edemediği ihracat yapabilme hakkını da aldı.

MİLGEM projesi ile kendi gemisini, ALTAY projesi ile kendi tankını yapan Türkiye ATAK helikopterinde olduğu gibi kendi imkânları ile geliştiremediği veyahut geliştirmenin uzun zaman alacağı projelerde ortak üretim ile teknoloji transferi şartlarını yerine getiren ülkelere yönelmeye çalışıyor.

Tabii Batılı ülkeler -özellikle Amerika- teknoloji transferine izin vermediği için birçok ihale uzun zaman sürüncemede kalıyor, Türkiye kendi şartlarını dayatmaya çalışıyor. Olmadığı noktada uzun menzilli hava savunma füzesi ihalesinde olduğu gibi alternatif ülkelere yöneliyor.

Türkiye kısa ve orta menzilli füze geliştirmekte epeyce yol aldı. Uzun menzilli hava savunma füzesi edinmek için uzun zamandır bir arayış içindeyiz. Ayrıca Türkiye uydu fırlatma merkezi kurma kararını açıklamış bulunuyor. Geçtiğimiz yıl Temmuz ayında toplanan Savunma Sanayi İcra Komitesi toplantısında Türkiye'nin uzaydan daha fazla istifade edebilmesi amacıyla uydu fırlatma merkezi kurulumu projesinin başlatılmasına karar verildi.

Türkiye Savunma Sanayiinde yerli üretim ve teknolojisini geliştirmekte kararlı hareket ediyor ve -yavaş da olsa- emin adımlarla ilerliyor.

Bu durum dostlarımızı sevindiriyor, düşmanlarımızı ziyadesiyle tedirgin ediyor.

Savunma Sanayiini Geliştirme Kararlılığında Görülen İstikrar Dış Politikada Gösterilemedi:

Türkiye "Tezkere krizi" diye hafızalara kazınan Amerikan askerinin geçişine izin vermeyen meclis kararı ile başlayan ve Malatya'ya füze savunma radarının konulmasına izin vermesiyle sona eren 6-7 yıllık süreçte Amerika'ya karşı duruşu ve hiçbir kutuplaşmaya yanaşmayan siyaseti ile büyük bir prestij

kazanmış, dünyadaki itibarı artmış, her kesimle, her ülke ile güven temeline dayanan ilişkiler kurmaya başlamıştı. Problemi olan ülkeler gelip Türkiye'den hakemlik yapmasını istiyordu. Türkiye askerî gücünün çok ötesinde bir etkinliğe kavuşmuştu.

"Amerikan füze radarını Türkiye'ye konuşlandırmayı kabul etmemiz" dış politik inşimizin başlangıcı oldu. Bu hatamızı her vesile ile dile getirdik. Nitekim füze ihalesindeki kararımızın oluşturduğu hazımsızlık bu tezimizin doğruluğunu gösteren bir gösterge oldu.

Pireye kızıp yorganı yakma misali İran'a kızıp gâvur radarını topraklarımıza koyduk.

"Türkiye'deki Amerikan üsleri ve askerlerini bir gün gönderir miyiz?" diye beklerken vatan toprağıımıza, harim-i ismet'imize yeniden necis küffarın askerini soktuk. Binbir zorlukla elde edilen dış politik kazanımlar hızla çökmeye başladı. Uluslararası arenada bazı grupların hedefi haline gelmeye başladık.

Küffardan medet ummanın bedeli bize çok pahalıya mal oldu. Bunun en bariz örneğini Suriye meselesinde görüyoruz. Suriye'de tam İsrail'in istediği duruma gelindi. Devleti çökmüş bir Suriye, parçalanmış bir halk. Kimyasal silahların imhasını kabul eden bir Esed rejimi... Böyle olunca Amerika hemen yan yattı. Suriye halkını, yüzbinlerce Suriyeli mülteciyi bunlar mı düşünecek? Türkiye'nin de yükü artıyor, prestiji sarsılıyor. Aliyyül alâ. Küffar daha ne istesin? Küffar için her şey iyi güzel de, Türkiye mecburen işi bozmaya çalışıyor. Küffarın; kendi basını ile; Amerikanın basınıımızdaki temsilcileri vasıtası ile; MİT müsteşarı üzerinden "Rahatsızlığını" ortaya koymak için gösterdiği gayretin ve psikolojik harbin bir sebebi de budur.

Binaenaleyh küffar ile deliğe giren sonuçlarına katlanır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Andolsun ki siz, kendinizden önceki milletlerin yoluna kulacı kulacına, arşını arşınına ve karışı karışına muhakkak tıpatıp uyacaksınız. Hatta onlar daracak bir keler deliğine girseler bile, siz de muhakkak o deliğe gireceksiniz."

Ashâb-ı kiram: *"Yâ Resulellah! O milletler yahudiler ve hıristiyanlar mı?"* diye sordular.

Resulullah Aleyhisselâm: **"Bunlar olmayınca başka kimler olur?"** buyurdu. (İbn-i Mâce: 3994)

Hazret-i Allah bizi onlardan etmesin, bize acısın.

Binaenaleyh bu füze ihalesi inşaallah hayırlısı ile hitama erer de bu hatalarımıza bir nebze olsun merhem olur inşaallah.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

MUHARREM AYI ve AŞÛRE GÜNÜ

"Bir kimse Aşûre gününde ehl-ü iyâlinin rızkını tevsi ederse Cenâb-ı Allah o kimsenin senesini tamamen rızık bolluğu ile geçirir." (Camius-sağir)

Hicrî takvime göre senenin ilk ayı olan "**Muharrem**" ayı, dört haram aydan birisidir.

Bu dört muhterem ayın üçü sıra ile;

Zilkade, Zilhicce, Muharrem olup dördüncü de **Receb**'dir.

Bu aylar hürmete lâıyk olup, savaş yapmak yasak olduğu için "**Haram aylar**" olarak vasıflandırılmıştır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Muharrem ayı hakkında Hadis-i şeriflerinde:

"Ramazan ayı dışındaki oruçların en üstünü Allah'ın ayı olan Muharrem'de tutulan oruçlardır." buyuruyorlar. (Müslim)

İlâhi ay Muharrem'in "**AŞÛRE**" adı verilen onuncu günü de pek kıymetlidir.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Bir kimse Aşûre gününde ehl-ü iyâlinin rızkını tevsi ederse Cenâb-ı Allah o kimsenin senesini tamamen rızık bolluğu ile geçirir." (Camius-sağir)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Aşûre günü oruç tutar ve o günün orucunu emir ve tavsiye ederdi." buyurmuştur. (Müslim)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e Aşûre gününün orucundan sorulduğunda:

"Geçmiş senenin günahına kefâret olur." buyurdular. (Müslim)

Yalnız Aşûre günü oruç tutmak mekruhtur. Yahudilere muhalefet olsun diye dokuz ve onuncu veya on ve on birinci günü oruç tutulur. Bu şekilde oruç tutmak sünnettir.

Ey kardeş!

İşte senin yılbaşın bu ayda başlıyor.

Müslümanlar yılbaşını ibadet, taat ve takvâ ile geçirirler. Hıristiyanların yılbaşısı ayıdır, onlarınki bir Ocak'tadır.

Onlar yılbaşında hindi keserler, Noel babasını kutlarlar, içki içer, kumar oynarlar, danslara iştirak ederler. Bütün bunlar İslâm'da tamamen yasak ve haramdır.

Her müslümanın kendi ayını, kendi yılını, yılbaşısını, Cuma'sını bilmesi lâzımdır.

***Bu Ay İçinde Başlayacak Olan "Hicri Yeni Yılı"nızı Tebrik Eder,
Tüm İslâm Âlemi'ne Hayırlara Vesile Olmasını Cenâb-ı Allah'tan Niyaz Ederiz.***

Saplantılı Düşünce ve Davranışlar

Küçük yaşlarda edinilen bu davranışlar göz ardı edilir ve bertaraf edilmezse; ileriki yaşlarda daha büyük bir sorun haline gelebilir.

"1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10."

"1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10."

"1, 2, 3," diye küçük Sefa'nın durmadan sayı saydığını duyan annesi Zübeyde Hanım, ilk önce bugün okulda saymayı öğrendiklerini düşündü. Ancak "Tık-tık"lar eşliğinde, süreç uzayıp gidince oğlunun yanına gitti ve hem sayıp hem de aynı anda dolaba vuran oğluna:

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Sefa: "Böyle yaparsam babam ölmeyecek!" diye cevap verdi.

Dehşet içinde kalan Zübeyde Hanım hemen ilk fırsatta pedagoji öğretmeni ile görüşmek için okulu aradı. Telefona gelen öğretmen ile kısaca merhabalaştıktan sonra dertli anne derdini döktü. Son zamanlarda Sefa'nın bir üzüntüsünü de dile getirerek Sefa'nın kendi odasında değil anne ve babasının odasında yattığını, gerekçe olarak da "korktuğunu söylediğini" dile getirdi.

Öğretmen, Zübeyde Hanım'ı rahatlattıktan sonra şöyle anlattı:

"Saplantılı düşünceler ve zoruntular", bir diğer adı ile 'kuşkular ve vesveseler'.

Genelde temizlik ve düzen tutkusu olan annelerin çocuklarını "Temiz ve düzenli çocuk olmazlarsa iyi çocuk olamayacakları" veya "Annelerinin üzülp öleceği" gibi sözlerle baskı altına almaları çocuklarının duygularını içlerinde bastırmalarına yol açar, böylece oluşan birikim ile bu gibi durumlar meydana gelebilir.

Böyle çocuklar korku ve düşüncelerini anlattıktan sonra anne ve babalarının avutmaları ile yetinmezler. Durup durup yine sorar. Bu saplantılı düşüncelerden kendi bunaldığı gibi çevresini de usandırır. Çoğu zaman saplantılı düşüncelere zorlayıcı davranışlar da eklenir. Sefa'da olduğu gibi; "Dolaba 10 kere vurmazsam babam ölecek!". Geçen sene bir öğrencimizde de "Yerdeki çatlaklara basarsam ya da geçen arabaları saymazsam annemin başına kötü bir şey gelecek" kuruntusu vardı.

Küçük yaşlarda edinilen bu davranışlar göz ardı edilir ve bertaraf edilmezse bu saplantılar ve davranışlar ileriki yaşlarda bir işkence haline gelir. Örneğin; elinin pislendiğini gören kişi, saçma olduğunu bile bile, ellerini yirmi kez yıkar, elli kez yıkar. Temizlik bitince elleri bir yere değerse, yeni

baştan ve belli sayıda musluk başından ayrılmazlar. Bunun gibi temizlik ve titizlik hastası kişiler, böyle yapmakla kötü düşüncelerden, suçluluk duygularından arındıklarına inanırlar."

Öğretmen bu şekilde izahat verdikten sonra Zübeyde Hanım'a gerekeni yapacağını, merak etmemesini söyleyerek telefonu kapattı. İlk iş olarak Sefa'yı odasına çağırdı ve akşamları nelerden korktuğunu sordu. Sonra Sefa'dan bunları önündeki kağıda resmetmesini istedi. Sefa resimi bitirince ona şöyle söyledi:

"Evet Sefacığım, bütün korktuğun şeyler bu kağıtta. Şimdi bütün bu korkularını makasla kesip çöpe atmanı istiyorum."

Sefa söylenenleri yaptı ve çok mutlu bir şekilde:

"Hepsi gitti ve bitti!" dedi.

Öğretmen raftan bir de mis kokulu bir lavanta kesesi aldı. Çünkü lavanta kokusu beyne zindelik ve rahatlık verirdi. Öğretmen ayrıca Sefa'ya içinde sığınma duaları olan kağıdı göstererek: "*Bak bunun içinde bizi korkularımızdan koruyan dualar var. Bu dualar yanında olduğu müddetçe seni hiç kimse korkutamaz. Bu keseyi yatağında uyurken elinde tut, duanı yap ve uyu.*" dedi.

Küçük Sefa çok değerli bir şeye sahip olmuş gibi: "*Tamam öğretmenim!*" diyerek keseyi cebine koydu ve odadan çıktı.

Ertesi gün anneden gelen not şöyleydi:

"Sefa beni bugün hiç üzmeden kendi yatağında yattı."

Öğretmen, bir ailenin huzurunu bozan bu davranışa küçük yaşta müdahale fırsatı sunan Hazret-i Allah'a yönelerek şöyle şükretti:

"Bütün güzellikler senden Allah'ım! Bu güzelliğe beni vesile kıldığın için teşekkür ederim. Sana şükürler olsun yâ Rabb'!"

•

Şeytan ve cinlerin şerrinden korunmak için okunması tavsiye olunan sûre ve duâlar şunlardır:

1 Fâtiha Sûre-i Şerif'i, 1 Âyet-el Kürsi, 1 Amenerresülü, 3 İhlâs-ı Şerif, 5 Felâk Sûre-i Şerif'i, 6 Nas Sûre-i Şerif'i. Sûre-i şerif'lerini okuduktan sonra şu duâlar okunmalıdır:

"Euzü bikelimâtillâhit-tammâti min şerri mâ halâkallâhu

Euzü bikelimâtillâhit-tammâti min şerri mâ halâka ve zerae ve berae

Euzü bikelimâtillâhit-tammeti min külli şeytânin ve hammetin ve min külli aynin lâmmetin."

"Allah'ın yarattığı şeylerin şerrinden Allah'ın şifâ veren kelimelerine sığınırım. / Allah'ın yarattığı, ektiği ve var ettiği şeylerin şerrinden Allah'ın şifâ veren kelimelerine sığınırım. / Bütün insanların, cinlerin, şeytanların, zararlı şeylerin ve kem gözlerin şerrinden Allah'ın şifâ veren kelimelerine sığınırım."

